

22

ชายพิวเบอร์โลก

“พวกไทโรเริ่มสงครามต่อแล้วครับ ลำสุดนครเหนือถูกลบจากแผนที่โลกไปแล้ว”

โซเลมเอ่ยขึ้นขณะเดินมานั่งลงข้างๆ เรฟฟรายย่า ทั้งคู่อยู่บนเรือข้ามเกาะ

“กว่าจะกลับมาที่แผ่นดินใหญ่อีกครั้ง บางทีไทโรอาจจะทำลายภาคเหนือเรียบร้อยแล้วก็ได้” เรฟฟรายย่าไม่แปลกใจ

“โหดร้าย! ทำไมต้องทำเรื่องโหดร้ายแบบนี้ด้วย” เบลร้อง

“ฉันรู้ พวกเราทุกคนรู้ว่านี่ไม่ใช่สิ่งที่ควรเกิดขึ้นเลย และคนที่ทำมันก็รู้ดียิ่งกว่าพวกเราซะอีก แต่ตอนนี้เชื่อใจพวกเราเถอะนะเบล” เรฟฟรายย่าป้อนนาเบียสซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ เบลทำหน้าที่ไม่ถูกว่าควรจะบอกความจริงดีไหม

“ถ้าอยากให้โลกของนายพังทลายด้วยก็บอกความจริงเบลไปได้เลย เพราะทันทีที่เบลรู้ เธอจะมีชื่ออยู่ในบัญชีคนตายด้วยอีกคน” โซเลมเอ่ยอย่างรู้ทัน นาเบียสเถียงไม่ออกจึงนั่งหุบปากสนิท

“โลกที่พังทลาย...คิดว่าตัวเองเป็นพระเจ้าหรือไงกัน” ฆูนฮายน์นั่งมำขณะยืนมองแผ่นดินใหญ่ที่ห่างออกไปเรื่อยๆ จนเกือบจะลับสายตา

แม้ห่างจากแผ่นดินใหญ่ที่กำลังลุกเป็นไฟ แต่ความร้อนระอุของไฟสงครามที่แผดเผาทุกสิ่งบนพื้นทวีปนั้นไม่ได้จางหายไป สงครามของมหาราช

ประจุภาพลวงตาของฝันร้ายที่แม่หลับตาลงก็ไม่สามารถหนีมันพ้น

“ว่าไงนะ!”

เทพูซึ่งเป็นผู้นำหน่วยเดมอนในเวลานี้อ้าปากค้าง ถามสุดเสียง เมื่อได้ยินว่าพวกเขา กำลังจะโดนปล่อยเกาะ

“ก็อย่างที่ได้อินครับ พวกคุณต้องกลับไปที่นครเสียงกระซิบกันเองโดยไม่มีผมหรือกำลังเสริม” อิงโฮบอกหน้าตาย

“ขอเหตุผล” เทพูถามแทนทุกคน

“มีความเป็นไปได้ว่านี่อาจเป็นแผนของเสนธิการการัดเพื่อตั้งให้ผมหรือท่านผู้นำพร้อมขึ้นไปติดกับที่ภาคเหนือ และยังมีความเป็นไปได้อื่นๆ อีกมาก ซึ่งไม่ว่าจะเป็นแบบไหนก็ตาม ผลเสียย่อมเกิดขึ้นอย่างเลี่ยงไม่ได้ นั่นคือสิ่งที่เธอคนนั้นวางแผนไว้...สร้างเหตุผลที่ทำให้พวกเราต้องเสี่ยง” อิงโฮอธิบาย

หลายคนไม่ค่อยเข้าใจนัก รู้เพียงว่าภาคเหนือในเวลานี้ไม่ปลอดภัย

“เหตุผลที่ทำให้ต้องเสี่ยงงั้นหรือ” เทพูทวนคำพลาจขมวดคิ้วจนแทบกองรวมกันกลางหน้าผากย่นๆ

“นั่นเป็นวิธีการที่เสนธิการคนนั้นถนัดครับ ใช้ทุกอย่างเป็นเครื่องมือเพื่อนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ตัวเองต้องการ เธอสร้างเหตุผลได้ร้อยแปดอย่างเพื่อบงการพวกเราให้กระทำตามที่เธอคิดโดยไม่ได้สั่งหรือหลอกล่อ แต่เป็นการตอบสนองด้วยความคิดของเราเอง” อิงโฮอธิบายพลาจกุ่มหัว เพราะตัวเขาเองก็เชื่อว่า จะเข้าใจการัดได้อย่างถ่องแท้ และบางทีเขาก็อาจเป็นหนึ่งในหุ่นชักที่กำลังเคลื่อนไหวไปตามบทที่การัดวางไว้ก็ได้

“ช่วยอธิบายแบบง่ายๆ ได้ไหมครับ” เทพูถามซ้ำ หลายคนก็อยากถามแบบนั้นเหมือนกัน

“ตราบดีที่เราจะใช้เหตุผลและมีความรู้สึกนึกคิดแบบมนุษย์ พวกเราก็หนีไม่พ้นต้องเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งของเสนธิการการัด”

สิ่งที่อิงโฮบอกได้รับกลับมาเพียงเสียงหัวเราะของพวกหน่วยเดมอน

“คนแบบนั้นมีที่ไหนกัน อย่ามาหลอกให้ใจเสียสิ”

“ไม่มีทางทำแบบนั้นได้หรอก ความคิดและการกระทำเป็นของเรา

“ไม่ใช่สิ่งที่ใครจะบงการได้เด็ดขาด”

“ถ้าทางนั้นทำได้จริงๆ ก็คงสร้างเหตุผลให้พวกเราฆ่าตัวตายกันหมดแล้วสิจริงไหม”

คำโต้แย้งของพวกหน่วยเดมอนฟังดูมีเหตุผล

อิงโฮถอนหายใจอย่างท้อแท้เมื่อเห็นว่าทุกคนกำลังเข้าใจผิดไปไกล เพราะสิ่งที่ทุกคนคิดกับเหตุผลที่แท้จริงมันคนละเรื่องกันเลย

“รู้จักทฤษฎีหนูในทางวงกลมไหมครับ” อิงโฮตั้งคำถาม

ทุกคนหยุดหัวเราะ และเป็นอีกครั้งที่ต้องล่าหน้าแสดงความรู้ับัญญาออกมา

“มันก็คือการอธิบายถึงการกระทำแบบที่เข้าใจง่ายที่สุด หนูที่วิ่งไปตามทางวงกลม ถึงมันจะวิ่งไปด้วยตัวเองตามสัญชาตญาณหรืออะไรก็ตาม ทว่ามันก็คือหนูที่วิ่งอยู่บนทางที่ถูกคนอื่นสร้างไว้ และคนที่สร้างทางวงกลมนั้นก็ต้องรู้แน่อยู่แล้วว่าหนูจะวิ่งไปทางไหน ถึงบางครั้งจะวิ่งไปเจอทางตัน แต่ก็ต้องวกกลับออกมาจนหาทางออกได้ในที่สุด ทางออกที่สร้างเอาไว้ให้” อิงโฮมองสี่หน้าหวาดหวั่นของทุกคน

“เพราะแบบนี้ก็เลยจะปล่อยให้เราไปติดกับแท่นนั้นหรือครับ” เทพธิดาถาม

อิงโฮยิ้มให้ “ใช่ครับ ไม่มีทางอื่นนอกจากให้พวกคุณไปกันเอง”

“คิดเหวอว่าคำสั่งแบบนี้จะทำให้พวกผมยอมรับ” เทพธิดาเริ่มโกรธแทนคนอื่น ๆ

“ก็ไม่ใช่เชิงหรอก แต่ตะกี้ผมพูดถึงทฤษฎีหนูในทางวงกลมยังไม่จบ...อยากฟังต่อไหม” อิงโฮยังยิ้มอยู่ เทพธิดาจึงต้องกัดฟันขอฟังต่อ

“ทฤษฎีนั้นมันเชื่อถือได้ก็จริง แต่ก็ใช้ว่าจะเป็นที่สมบูรณ์แบบ เพราะนั่นมันแค่หนูหนึ่งตัว ลองคิดสภาพของหนูร้อยตัวหรือพันตัวสิครับ ถึงทางออกจะถูกสร้างไว้แค่ทางเดียว แต่ถ้าปริมาณเยอะขนาดนั้นจะต้องมีที่หลุดรอดไปได้แน่”

อิงโฮอธิบายจนทุกคนก็เริ่มเข้าใจความคิดของเขาขึ้นมาทันที

“ถึงการ์ตจะฉลาดเกินคน แต่เธอก็ไม่สามารถคาดเดาการกระทำของ

ทุกคนได้พร้อมกัน เพราะอย่างนั้นเธอเลยคาดเดาเฉพาะคนบางกลุ่ม...คนที่มีอำนาจในการกำหนดหน้าที่ของคนอื่นๆ หรือเรียกง่ายๆ ว่ากลุ่มคนระดับหัวหน้าลองคิดกลับกัน ถ้าระดับหัวหน้าไม่ทำอะไรแล้วปล่อยให้ลูกน้องทำกันเองล่ะ พอจะเข้าใจแล้วใช่ไหมครับ”

ในที่สุดทุกคนก็เข้าใจรอยยิ้มของอิงโฮ

“เพราะอย่างนั้นถึงบอกว่าพวกเราเหมาะสมสินะ ทหารของนครเสี่ยงกระชับทุกคนถูกฝึกให้ปฏิบัติตามได้โดยไม่ต้องอาศัยคำสั่งอยู่แล้ว” เทพเองก็เริ่มยิ้มออก

“งานนี้ถึงพวกคุณจะต้องลุยกันเอง แต่ก็เชื่อว่าผมจะอยู่เฉยๆ ไม่ทำอะไรนะครับ ระหว่างนี้ผมจะรีบไปตั้งแนวป้องกันสกัดที่แรปพอตทาว์นเพื่อถ่วงเวลาช่วงที่พวกคุณออกมาจากพื้นที่”

เทพพยักหน้ารับ แต่ก่อนจะแยกไปวางแผนเดินทางกับลูกทีม อิงโฮก็คว้าแขนเอาไว้แล้วกระชับ

“ห้ามเผชิญหน้ากับทางนั้นเด็ดขาดนะครับ ช่วยเท่าที่ช่วยได้ แต่อย่าลืมห่วงานสำคัญของพวกคุณยังมีอีก” อิงโฮเตือนสติ เนื่องจากรู้จักนิสัยอีกฝ่ายดีว่า ถ้าเผชิญกับเหตุการณ์ที่จำเป็นต้องตัดสินใจ เทพคงเลือกช่วยเหลือผู้คนก่อนชีวิตตัวเองแน่นอน

หลังจากยื่นส่งหน่วยเดมอนออกเดินทางกันทันทีแล้ว อิงโฮก็กลับมาที่รถของผู้นำพรอม และเห็นว่าโคเลเซียนั่งอยู่ด้วย

“เราได้ข่าวมาใหม่” พรอมรีบเอ่ยถึงข่าวที่โคเลเซียบอกทันที

“ที่ภาคเหนือไม่มีราชาเงา มีแค่เสนานิกรการรัดกับสามแม่ทัพ”

โคเลเซียส่ายขึ้นเอง ซึ่งนั่นทำให้อิงโฮตกใจและเดาออกว่าพรอมต้องการอะไร

“ก็แปลว่าตอนนี้ที่ปราสาทเทียมฟ้าเหลือแค่ราชาเงากับอุปราชเทรซเท่านั้น” พรอมบอกแล้วกางแผนที่ ขึ้นไปที่อาบาดอน “ดูจากข้อมูลคราวก่อนพวกเธอถูกเจอตั๊กันบริเวณนี้ซึ่งแทบจะเรียกได้ว่าถ้าเข้าไปในเขตอาบาดอนราชาเงารู้ตัวทันที”

“ก็เท่ากับเราต้องบุกรวดเดียวให้ถึงปราสาทเทียมฟ้าเลย” โคลเซียสเสริม
ต่อ

“เป็นแผนที่ดี แต่คงทำแบบนั้นไม่ได้หรอกครับ” อิงโสบอกพลางชี้ไปที่
เส้นทางระหว่างเขตชายแดนกับปราสาทเทียมฟ้า

“ที่นั่นคือสุดยอดชัยภูมิรบมาตั้งแต่สมัยก่อนแล้ว จนถึงทุกวันนี้ก็ยังหา
ที่ไหนเหมือนที่นั่นไม่ได้ ถึงแม้จะไม่มีด่านสกัดหรือแนวป้องกัน แต่ภูมิประเทศ
และสภาพอากาศก็เป็นปราการธรรมชาติที่คอยปกป้องราชอาณาเอาไว้ ถึงจะใช้รถ
ที่มีความเร็วสูงสุดเข้าไป แต่กว่าจะไปถึงปราสาทเทียมฟ้าอย่างต่ำก็สองวัน แถม
กลางทางยังเป็นทะเลทรายที่รถแล่นไปไม่ได้ พอพ้นเขตทะเลทรายไปแล้วยัง
ต้องเจอกับแม่น้ำสองสายซึ่งเป็นกำแพงเมืองชั้นแรก เพราะราชวงศ์ที่ชื่อ
ซีปัสใช้แหล่งน้ำสอดแนม ป้องกัน รวมไปถึงการโจมตีด้วย เกิดเราโชคไม่ดี
จำนวนทหารที่มากกว่าผ่านตรงนี้ไปได้ก็ต้องเจอกับพื้นที่ต่างระดับ...ท่านผู้นำ
ยังไม่เคยไปทางใต้มาก่อนใช่ไหมครับ” อิงโสมถาม

พรมสายหน้าแทนคำพูด

“อธิบายง่ายๆ ก็คือ ปราสาทเทียมฟ้าอยู่สูงจากระดับน้ำทะเลกว่าพัน
เมตร ถึงจะดูด้วยตาแล้วเหมือนเป็นแค่ที่ราบตามปกติ แต่จริงๆ มันอยู่สูงมาก
เพราะฉะนั้นมันจึงถูกเรียกว่าปราสาทเทียมฟ้าไงครับ...ปราสาทที่อยู่สูงที่สุดบน
โลกใบนี้” อิงโสบอกก่อนจะหันไปมองแผนที่อีกแบบซึ่งแสดงความสูงต่ำของ
พื้นที่

“พื้นที่สูงที่เป็นที่ราบ ทำไมถึงเป็นแบบนั้นล่ะ?”

“ก็แผ่นดินมันเอียงไงครับ” โคลเซียสตอบแทน

“เอียง?”

“เห็นว่าเพราะแผ่นดินไหวครั้งใหญ่เมื่อหลายพันปีก่อนทำให้เปลือกโลก
บริเวณนั้นถูกดันจนเอียง แต่เป็นความเอียงที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็นเนื่องจาก
มันกินพื้นที่ทั้งหมดของทางใต้ อย่างเช่น ทุกๆ หนึ่งกิโลเมตรของพื้นที่จะเพิ่ม
ขึ้นแค่หนึ่งเซนติเมตร แบบนั้นเดินทั้งวันก็ยังไม่รู้สึกอะไรหรอกจริงไหมครับ แต่
ในความเป็นจริง เมื่อเราไปยืนที่ปราสาทเทียมฟ้าก็เท่ากับเราอยู่ในพื้นที่ที่เป็น
อันตรายแล้ว” อิงโสบอก และชี้ให้ดูเส้นสีแดงความสูงต่างระดับของทางภาค

ใต้ซึ่งสี่เข้มนขึ้นเรื่อยๆ แสดงให้เห็นว่าพื้นที่สูงชันจริงๆ

“ถึงทหารจะมีร่างกายแข็งแรงแต่ก็ไม่ใช่นักปีนเขา เมื่อต้องอยู่ในสภาพแรงโน้มถ่วงที่แตกต่างจากเดิมย่อมส่งผลกระทบต่อร่างกายด้วย ออกซิเจนที่มีน้อยทำให้เหนื่อยเร็ว คนตัวใหญ่และแข็งแรงยิ่งต้องใช้ ออกซิเจนเยอะกว่าคนปกติ สรุปก็คือ เมื่อไปถึงปราสาทเทียมฟ้าพวกเราก็หมดแรงจนไม่รู้ตัวแล้ว นี่แหละครับปรกาการตามธรรมชาติที่ไร้เทียมทาน” อิงโฮอธิบายจบก็หวังว่าพรอมจะลืมนึกความคิดเดิมเสีย

“ทะเลทราย แม่น้ำ แล้วยังพื้นที่ต่างระดับ...แบบนี้ก็ไม่มีทางชนะนะสิ” พรอมคิดหนัก เสียายที่โอกาสดีๆ มาถึงมือแต่กลับใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้เลย

“ไม่หอรอกครับ ต้องมีทางอยู่แล้ว ในสมัยของมหาราช...ที่นั่นถูกโจมตีบ่อยไป” โคลเลเชียสพยายามให้กำลังใจ

แต่อิงโฮกลับไม่คิดแบบนั้น

“สมัยก่อน ที่ทุกคนบุกโจมตีที่นั่นได้เพราะยังไม่ถูกรวมกันนะสิครับ ถ้ามีเมืองหรือหมู่บ้านที่ใช้เป็นจุดพักทหารได้ เรื่องบุกตีปราสาทเทียมฟ้าใดๆ ก็ทำได้ แต่ตอนนี้ทางใต้ไม่มีของแบบนั้นเหลืออยู่แล้วนะสิ” อิงโฮบอกพลางลูบหัวห้ามตัวเองไม่ให้พูดต่อ...ว่าที่ไทโรกวาดล้างเมืองทางใต้ไม่ใช่การกระทำแบบบ้าระห่ำไม่ใช่หัวคิด แต่เป็นการวางแผนระยะยาวเพื่อเปลี่ยนทางใต้ให้กลายเป็นสมรภูมิรบที่สมบูรณ์แบบ

“จริงด้วย ช่างเป็นปรกาการที่แข็งแกร่งจริงๆ” โคลเลเชียสหลุดปากออกมา

“เข้าใกล้ไม่ได้ ก็แปลว่าต้องรอให้อีกฝ่ายออกมาหาเอง หรือไม่ก็...” พรอมรีบย่นหน้าขึ้นมองโคลเลเชียส “แซมเบอไง ถ้าเป็นเขาละก็”

โคลเลเชียสตกใจ ไม่คิดว่าพรอมจะรู้ความลับของแซมเบอ

“ท่านผู้นำรู้ได้ไงครับ นั่นมันความลับสุดยอดของพวกเราเซเวนไนต์เลยนะ”

“สำคัญตรงไหนกันแล้ว ตอนนี้อะไรสำคัญที่สุด คิดให้ดีๆ” พรอมโมโหที่ถึงตอนนี้ยังมีความลับกันอีก

“พูดถึงอะไรกันหรือครับ” อิงโฮที่ยังไม่รู้ชัดขึ้น

“การลอบยิงระยะไกลนะสิน้องเหม่ง” แซมเบอเอ่ยขึ้นขณะเปิดประตูรถ

เข้ามานั่งด้วยโดยยังไม่ได้ถูกเชิญ

“รู้แล้วใช่ไหม” โคลเลเชียสถามแบบเกรงใจ

“อืม มีเนตรนิมิตนี้มันทำให้ชีวิตหมดความตื่นเต้นไปเลย แย่ชะมัด”
แซมเบอตอบพลางถอดหมวกลงวางไว้บนตัก และหันมาลูบหัวอิงโฮแบบไม่เกรงใจ

“ไม่ต้องถามหรอก ฉันรู้ทุกอย่างที่นายจะพูดหมดแล้ว” แซมเบอชิงเอ่ยตัดหน้าก่อนอิงโฮจะขยับปากเสียอีก “ขอบอกไว้ก่อนนะว่านี่ไม่ใช่พลังจิต เพราะฉะนั้นมันควบคุมไม่ค่อยได้และไม่ค่อยเที่ยงตรงสักเท่าไร ที่ฉันมีก็แค่ประสาทรับรู้ที่เหนือกว่ามนุษย์ธรรมดา บางครั้งจึงเห็นนิมิตของสิ่งที่จะเกิดขึ้นล่วงหน้าในเวลาสั้นๆ ได้”

พอฟังแซมเบออธิบาย อิงโฮก็อ้าปากค้าง

“บวกกับที่เขาใช้อาวุธพิเศษที่ใช้โจมตีในระยะไกลได้อีก” โคลเลเชียสเอ่ยต่ออย่างภูมิใจแทน

“ไกลที่ว่า...มันสักเท่าไรเหรอครับ”

อิงโฮอยากรู้ พร้อมเองก็สนใจคำตอบเหมือนกัน

“เท่าไรเหรอ อืม...เอาเป็นว่าถึงจะอยู่ที่ไหนแต่ฉันยังไปถึงปราสาทเทียมฟ้าได้เลยละกัน” แซมเบอตอบพลางยิ้มแฉ่งๆ ดูไม่ค่อยน่าเชื่อถือเลยแม้แต่น้อย

“มีอาวุธแบบนี้ด้วยเหรอครับ!” อิงโฮลืมนึกว่านั่งอยู่ในรถ เขาลุกพรวดขึ้นด้วยความตกใจ หัวจึงกระแทกเต็มแรงจนเป็นรอยแดง

“มันก็เหมือนไม่มีนั่นแหละ เพราะนั่นเป็นอาวุธจากเทคโนโลยีของพวกคาร์โนสสมัยโบราณ ซึ่งพวกเราชุดพบเมื่อนานมาแล้ว” โคลเลเชียสอธิบายแทน

“อาวุธของพวกคาร์โน...”

“คงรู้แหละถ้าเป็นเทคโนโลยีพวกนั้น แม้แต่ตอนนี้ก็ยังไม่มีการสร้างเลียนแบบได้ สรุปก็คือ พวกเรามีแค่อันเดียว”

“แต่ทำไมไม่เอาออกมาใช้ให้เร็วกว่านี้ล่ะครับ”

คำถามของอิงโฮทำเอาทั้งโคลเลเชียสและแซมเบอหันไปมองหน้ากัน

“อย่าเข้าใจผิดนะ ไม่ใช่ฉันไม่อยากทำ แต่อาวุธนั้นมัน...แบบว่าศูนย์เล็งมันเสียอะ” แซมเบอตอบเขินๆ

“พูดง่ายๆ ก็คือ ถึงอาวรุณนั้นจะอาณุภาพรุนแรงแล้วยังได้ไกลแค่ไหนก็เถอะ แต่มันเล็งเป้าหมายไม่ได้นี่สิ เราลองใช้อุปกรณ์ที่มีอยู่ในปัจจุบันแทนดู แต่ความแรงของมันทำให้เล็งแบบปกติไม่ได้ พวกเราเลยต้องใช้เนตรนิมิตของแซมเบอในการเล็งเป้าแทน” โคลเลียสกับแซมเบอสลักกันพูดอย่างเข้าขากันดี

“และก็อย่างที่บอกไป เนตรนิมิตของฉันมันควบคุมไม่ได้ บทมันจะเห็นก็เห็น เมื่อก่อนฉันเคยพยายามเพ่งนิมิตเพื่อลอบยิงเนลอสกับโรซีนเคร์ แต่จนถึงทุกวันนี้ฉันยังไม่เคยเห็นนิมิตที่ว่าเลยละ ฮ่าๆ” แซมเบอหัวเราะเหมือนเป็นเรื่องตลก แต่คนอื่นๆ กลับเห็นเป็นเรื่องซีเรียสจนหัวเราะไม่ออก

“แต่แบบนี้ก็ใช้กับราชาเงาไม่ได้เหมือนกันนะสิครับ”

“ใช้ได้สิ ตลอดเดือนที่ผ่านมาฉันเห็นนิมิตที่เกี่ยวกับราชาเงาทั้งสองวันเลย อ้อ...ขออธิบายก่อน นิมิตที่ว่านี่คือภาพบางอย่างในอนาคตตั้งแต่หนึ่งนาที่ถึงยี่สิบนาที่เท่านั้น เพราะมันบางเรื่องถึงจะเห็นก็เถอะ แต่ก็เตือนหรือทำอะไรไม่ทันหรอก อย่างตอนที่ราชาเงาบุกกลุ่มบิลอน ถึงฉันจะเห็นนิมิต แต่กว่าจะบอกใครทุกอย่างก็จะเกิดขึ้นไปแล้ว”

ฟังแซมเบออธิบายแล้ว แต่อิงโฮก็ยังไม่เห็นว่ามันจะใช้ในการลอบสังหารได้เลย

“แบบนี้จะใช้วิธีไหนล่ะครับที่จะทำให้เห็นนิมิตได้ทันเวลา”

“ก็ง่ายๆ” แซมเบอยิ้มก่อนจะชี้ไปที่กำแพงเรดไลน์บนแผนที่ “ฉันจะไปอยู่ที่จุดลอบยิงซึ่งก็คือกำแพงเรดไลน์ แล้วหันหน้าไปทางทิศที่ตั้งของปราสาทเทียมฟ้าก็พอ ที่เหลือก็แค่อรอให้นิมิตตอนที่ราชาเงาถูกยิงแวบขึ้นมา ฉันก็จะยิงออกไปทันที”

วิธีของแซมเบอฟังดูไม่เข้าท่าเลย...พรมกับอิงโฮมีสีหน้าเช่นนั้น

“ฮะๆ ผมก็กลัวจะเหมือนตอนเนลอสเหมือนกันนั่นแหละ เพราะฉะนั้นเลยจะใช้รถรางด้วย” แซมเบอรีบเสริมทันทีเมื่อเห็นสีหน้าของทุกคน

“รถราง?”

“ก็คือรถที่วิ่งไปตามช่องของกำแพงเรดไลน์ เพราะผมไม่รู้ว่านิมิตที่เกิดขึ้นเป็นช่วงเวลาไหน แต่อย่างน้อยก็รู้ว่ามันไม่เกินยี่สิบนาที่แน่ ระหว่างนั้นผมจะใช้รถรางเพิ่มจุดในการยิงตลอดแนวกำแพง บางทีอาจจะทำให้มีโอกาสเกิดนิมิต

มากขึ้นอีก และถ้าเกิดนิมิตแล้วก็ไม่ต้องห่วง ถึงจะดูเหมือนยิ่งมั่วๆ แต่ในจำนวนนั้นจะต้องมีสักนัดที่ถูกเป้าหมายตามที่เห็นในนิมิตแน่นอน”

หลังจากแซมเบออธิบายแผนที่คิดไว้ พรอมก็คิดหนัก ซึ่งน้ำหนักกว่าคัมค่าพอที่จะเสี่ยงหรือไม่

“เธอล่ะว่าไง โคลเซียส เห็นด้วยไหม” หญิงสาวหันไปถามโคลเซียสเป็นคนแรก

“ถึงแซมเบอจะดูเป็นพวกเฉื่อยชา แต่เขาก็เป็นเซเวนไนต์ที่จะไม่ทำอะไรที่เห็นว่าเปล่าประโยชน์ ถ้าเขาบอกว่าทำได้ ก็คือทำได้ละครับ” โคลเซียสออกความเห็นจนแซมเบอเขินหนักกว่าเดิม

“แล้วเธอล่ะอิงโฮ” พรอมหันไปถามอิงโฮบ้าง ซึ่งคนถูกถามยกไหล่

“ถึงจะไม่รู้ว่าทำไม แต่ผมรู้สึกว่าการลอบสังหารราชาเงาจะแปลกแต่ถ้ามีทางก็น่าจะลองดูเหมือนกัน การโจมตีจากนอกบริเวณป้องกันตัว ยังไงซะมันก็น่าจะมีทางสำเร็จมากที่สุดในตอนนี้อยู่แล้ว”

เมื่อทั้งโคลเซียสและอิงโฮเห็นด้วย พรอมก็ไม่มัวอะไรต้องลังเลอีก จึงรีบสั่งให้แซมเบอไปดำเนินการตามแผนที่เห็น แต่ก่อนที่แซมเบอจะลงจากรถก็รีบบางอย่างขึ้นได้

“อ้อ ก่อนมาที่นี่ผมเจอครูช เขาฝากบอกท่านผู้นำว่าจะขึ้นเหนือไปกับพวกหน่วยรบจากนครเสียงกระซิบด้วย”

“ว่าไงนะ!”

ไม่ใช่แค่พรอมที่ตกใจจนตะโกนลั่น อิงโฮเองก็ตกใจเหมือนกัน

“แต่เขาบอกว่าไม่ต้องห่วง คราวนี้มีตัวช่วยที่ไวใจได้ไปด้วย...เขาว่านั่นนะครับ”

พอแซมเบอเอ่ยจบก็รีบเดินจากไป เพราะสีหน้าของพรอมเหมือนพร้อมจะระเบิดอารมณ์ออกมาได้ทุกเมื่อ

“เดี๋ยวครับ ตัวช่วยที่ว่านี่เป็นใครเธอ” อิงโฮรีบโดดลงจากรถ

“ไม่รู้เหมือนกัน ครูชเขาบอกแค่นั้นเอง”

‘ใครกันแน่ แต่ก็หวังว่าจะไม่เป็นอะไรกันนะ คึกหลังจากนี้ครูชเป็นคนสำคัญซะด้วยสิ’ อิงโฮคิด จากนั้นโลกาโมก็มีมือเรียก เขาจึงต้องรีบลาพรอมเพื่อ

ไปปรึกษางานกับโลคาต่อ

ในเวลานี้ปราสาทเทียมฟ้าเจียบสงบผิดปกติ เนื่องจากการรัตและสามแม่ทัพไม่อยู่ กำลังรบส่วนใหญ่ก็ไปด้วย ที่เหลือจึงมีแค่ไทโร เทรช จูเรียกับคนอื่นๆ อีกไม่กี่คนเท่านั้น

ช่วงนี้ไทโรก็ดูไม่ค่อยสดชื่นต่างกับที่เคย เหมือนมีเรื่องกังวล ส่วนเทรชก็ยุ่งกับงานของตัวเองอยู่แล้วจึงไม่ค่อยมีเวลาดูแลไทโรมากนัก ซิปุสก็มีหน้าที่ลาดตระเวนรักษาความปลอดภัย ถ้าไม่มีเรื่องก็ยากที่จะโผล่หน้ามาให้เห็น อีกกลุ่มที่ยุ่งไม่แพ้กันก็คือบิลที่ต้องพัฒนาการแปลให้สมบูรณ์ก่อนการบุกภาคกลาง เขาจึงหมกตัวอยู่แต่ในห้องทดลองซึ่งเป็นห้องสมุดเก่าใต้ดินกับลูกมือที่สภาพใกล้เคียงขอมบีมากขึ้นทุกวันๆ ส่วนโอโอซาต้องรับผิดชอบงานดูแลทำความสะอาดแทนคนอื่นที่ไปรบด้วย ตั้งแต่เข้าจดยืนเธอจึงต้องวิ่งวนอยู่ปราสาท

ถึงจะมีพวกราชวงศ์รักษาทำหน้าที่เวรยามในปราสาทแต่ก็เชื่อว่าแค่เพียงพอจูเรียจึงต้องทำหน้าที่เวรยามกะเช้าถึงเย็นและยังต้องตรวจตราบริเวณรอบกำแพงปราสาทด้วย ซึ่งเป็นงานที่เหนื่อยเอาเรื่องทีเดียว

คนที่ว่างที่สุดจึงเหลือเพียงวาเลโอราเท่านั้น ซึ่งภารกิจประจำวันของวาเลโอราก็คือ การแอบดูไทโรว่ากำลังทำอะไรอยู่ ถึงแม้ที่เห็นจะเป็นเพียงกิจกรรมของคนบ้าที่หาสาระอะไรไม่ได้เลยก็ตาม

“หา! ให้ฉันไปเป็นเพื่อนคุยของไทโร ทำไมฉันต้องทำแบบนั้นด้วยล่ะ...เมี้ยว” วาเลโอราถามเสียงดังหลังจากที่เทรชเพิ่งขอร้อง

“ก็มีแต่เธอเท่านั้นที่ว่างนี่นา เลดี้ฮาร์ดก็ตามการัตไป เธอเองก็ไม่มีเพื่อนคุยเหมือนกันไม่ใช่เธอ” เทรชพูดแทงใจดำ

“ไม่ๆ ต่อให้ต้องเหงาตายฉันก็ไม่นั่งร่วมวงสนทนากับเจ้าไทโรเด็ดขาด...เมี้ยว” วาเลโอราเซ็ดหน้า

“งั้นก็ตามใจ อุตส่าห์ให้โอกาสซักถามเรื่องที่ข้องใจกับไทโรตรงๆ แล้วไม่เอาก็ช่างมันเถอะ”

เทรชทำเป็นบ่น ก่อนจะหันหลังทำท่าจะเดินกลับไปห้องทำงานของตัวเอง แต่วาเลโอรารีบคว้าแขนไว้

‘เจ้าหมอนี่ดูออกด้วยเหอว่าเรากำลังคิดอะไร เล่นด้วยยากแฮะ’ วาเลโอรา คิดขณะมองหน้าเทรซที่นิ่งจนไม่รู้ว่าจะอยู่ในอารมณ์ไหนกันแน่

“เอาเถอะ ถือว่าเป็นความเมตตาจากฉันละกัน จะไปเป็นเพื่อนคุยกับไทโรให้เอง...เมี้ยว” ถึงจะยอมรับปาก แต่วาเลโอราก็ไม่ยอมทิ้งท่าทางหยิ่งยโสเลย แม้แต่น้อย

“ฝากด้วยละกัน อ้อ! ฉันนั่งทำงานอยู่ห้องข้างๆ ถ้าไทโรทำอะไรชกตະโกนเรียกได้ แล้วถ้ามันใช้คำพูดทะเลาะโม้กันๆ เอาหน่อย” เทรซเตือนเหมือนไม่มั่นใจว่าสมควรให้อีกฝ่ายอยู่กับไทโรสองต่อสองดีหรือเปล่า

“นิสัยเจ้าหมอนี่ฉันรู้ดี นายไปทำงานของนายเถอะ” วาเลโอรารีบโบกมือไล่

“ฉันกลัวว่าเธอจะรู้จักไทโรไม่ถึงครั้งที่ฉันรู้จักนะสิ” เทรซเลิกคิ้วพึมพำแล้วส่ายหน้าเดินกลับเข้าห้องของตัวเอง พลังคิดว่าปล่อยให้วาเลโอราทำความเข้าใจตัวเอง

วาเลโอราหมอนี่อยู่ที่หน้าห้องของไทโรพลงมีสีหน้าพะอืดพะอม นี่เป็นครั้งแรกตั้งแต่มาอยู่ที่ปราสาทเทียมฟ้าที่จะได้อยู่กันตามลำพังกับอีกฝ่าย ถึงเมื่อก่อนจะเคยอยู่กันตามลำพังบ่อยครั้ง แต่ก็เป็นตอนที่เธอมีพลังที่ทำให้ไทโรขยาดจนไม่กล้าแสดงความคิดเห็นออกมา แต่เวลานี้...ด้วยคำสัญญาทำให้เธอไม่สามารถใช้พลังได้ จึงไม่ต่างจากเด็กผู้หญิงธรรมดาที่ไร้การป้องกันตัว

‘แยละสิ ลืมเรื่องนี้ไปซะสนิท ถึงเทรซจะอยู่ห้องข้างๆ ก็เถอะ แต่อย่างเจ้าไทโรอาจทำอะไรเราจนเรียกให้เทรซมาช่วยไม่ได้ ทำโง่ดี’

วาเลโอราเดินไปเดินมาอยู่หน้าประตูห้องด้วยความหวาดระแวง แต่พอชำเลืองมองจึงเห็นว่าประตูปิดไม่สนิท เธอจึงยื่นหน้าเข้าไปเพื่อแอบดูว่าไทโรกำลังทำอะไรอยู่ แต่พอเห็นสิ่งที่อยู่ภายในห้อง วาเลโอราก็ตกใจจนยืนตัวแข็ง

ไทโรนอนหลับอยู่บนโซฟาใกล้ระเบียง หนังสือตกอยู่ข้างตัว ที่ด้านหนึ่งของโซฟา...มินท์ปรากฏกายยืนมองไทโร มือข้างหนึ่งยื่นออกมาเหมือนอยากจับต้องใบหน้าของชายหนุ่ม แต่กลับหยุดอยู่ห่างราวกับมีกำแพงที่มองไม่เห็นกั้นระหว่างทั้งคู่เอาไว้

เพียงเห็นมินท์ก็ราวกับบางอย่างในตัววาเลโอราจะจนจะขาดสะบั้น ความโกรธเกลียดพุ่งทะลักออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ และพร้อมที่จะโถมเหวี่ยงความรู้สึกนั้นไปสู่ผู้เป็นต้นเหตุที่กำลังหลับอยู่ แต่สิ่งที่หยุดยั้งเอาไว้คือสีหน้าและรอยยิ้มอย่างมีความสุขของมินท์

มินท์มองไทโรเหมือนกับไม่ต้องการอะไรมากไปกว่านี้อีกแล้ว ทั้งๆ ที่ตัวเองไร้ความทรงจำ แต่ความรู้สึกกลับไม่ได้หายไปด้วย มันยังคงอยู่อย่างไม่มีวันจืดจางลงตามกาลเวลา ทว่าเพียงไทโรขยับตัวเหมือนจะตื่นขึ้นมา มินท์ก็ตกใจและหายตัวไปทันที ซึ่งนั่นเป็นบุคลิกชั่วร้ายของเธออยู่แล้ว

วาเลโอราจำได้ดีถึงวันที่มินท์ขออนุญาตตามไทโรไปด้วย ตอนนั้นเธอโกรธและห้ามไว้ แต่คิดๆ ดูแล้ว คนชั่วร้ายอย่างมินท์จะต้องใช้ความกล้าแค่ไหนในการขอออกมาแบบนี้

วาเลโอราเคยคิดว่าเธอไม่มีวันเข้าใจมินท์ได้เลยว่าคิดอย่างไรถึงได้ตัดสินใจทิ้งทุกอย่างแล้วไปกับผู้ชายที่รู้จักกันเพียงแค่เดือนเดียว แต่รอยยิ้มของมินท์ที่ได้เห็นในครานี้ราวกับเป็นคำตอบแล้ว

ประตูห้องถูกเปิดออกเบาๆ ก่อนจะปิดลงอย่างเงียบเชียบ วาเลโอราก้าวเข้าไปหาไทโรที่ขยับตัวเหมือนกับกำลังฝันร้าย เธอยืนแทนที่มินท์และมองอีกฝ่ายในมุมเดียวกับที่มินท์มอง

วาเลโอรารู้สึกตกใจตัวเองที่ไม่เคยเข้าใจเลยว่าไทโรคิดอะไรอยู่ คนบ้าที่คุยโม้ไปทั่วว่าจะรวมโลกให้เป็นหนึ่งเดียวแถมยังทำตามที่ไม่ไหวได้ คนบ้าที่บุกวาฮาร่าและจับเธอมาเป็นตัวประกัน แต่ก็ไม่เห็นใช้ประโยชน์อะไรจากเธอสักที ถ้าไทโรจะใช้เธอข่มขู่นาเดสโกกับซานดาก็สามารถใช้ทั้งสองคนนั้นเป็นลูกน้องบุกถล่มทุกที่ตามต้องการได้อยู่แล้ว อีกทางหนึ่งไทโรก็สามารถใช้เอลฟ์คนอื่นๆ ข่มขู่เธอให้ช่วยทำสงครามก็ได้เหมือนกัน แต่จนถึงตอนนี้วาเลโอรายังสงสัยว่านอกเขตกำแพงนี้มีสงครามจริงๆ หรือ ถ้ามีจริงเธอก็ไม่รู้สึกถึงมันเลยแม้แต่น้อย ราวกับกำลังถูกกันให้ออกห่างจากสงครามมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

“ต้องบ้าก่อนหรือโงะถึงจะเข้าใจนายได้นะ” วาเลโอราก็หันหลังไปไกลๆ ไทโรขณะเอ่ยเบาๆ

แม้เสียงจะเบาเหมือนเสียงลมทว่าแค่นั้นก็ทำให้ไทโรสะดุ้งตื่นได้แล้ว เขา

ลูกพรวดขึ้นมาจนหน้าผากกระทบแก้มอีกฝ่ายอย่างจัง

“จะ...จะ...เจ็บ...เมี้ยว”

วาเลโอร่านั่งกุมหน้าผาก ส่วนไทโรถึงกับมึน เดินเซไปเซมา

“วาเลเหมียวเองเธอ คิดยังไงถึงมาปลุกกันด้วยวิธีนี้” ไทโรหันมาถาม
ขณะที่เกาะได้แล้ว

“ไม่ได้มาปลุกสักหน่อย แค่อ้อมไปว่านายมันพวกหุผี...เมี้ยว”

“ไม่ได้มาปลุก งั้นก็...จะมาลั่นหลังเธอ!” ไทโรตกใจแล้วรีบดึงเสื้อตัวเอง
ไว้นั่น

“ฝันไปเถอะ...เมี้ยว” วาเลโอร่ารีบตอบด้วยสีหน้าเอือมระอา “เทรซขอให้
ฉันมาเป็นเพื่อนคุยให้หрок ก็ทำทางนายมันแย่มากๆ ขนาดตอนนอนยังฝันร้าย
เลยไม่ใช่เธอเอง...เมี้ยว”

“หือ...เพื่อนคุยเธอ ก็ดีเหมือนกัน” ไทโรยิ้มมุมปากก่อนจะเดินไปล็อก
ประตู

วาเลโอร่าหน้าซีดเผือดทันที

‘ยะ...แยแล้ว’ วาเลโอร่าร้องในใจ รีบมองหาของล่อไทโร เห็นกระดาน
หมากรุกอยู่ที่โต๊ะหน้าเตาผิงจึงรีบชวนไทโรเล่น

“เบื่แล้ว เล่นกับชิปส์แล้วก็รำด บางครั้งก็เล่นกับจูเรียด้วย” ไทโรรีบ
โบกมือปฏิเสธอย่างเบื้อหน้ายสุดขีด เดินเข้าใกล้วาเลโอร่าเข้าไปทุกที

“จะ...งั้นฉันไปเอาขามาให้ละ...เมี้ยว” วาเลโอร่ารีบหาทางหนีออกไป แต่
พอวิ่งผ่านก็ถูกไทโรหิ้วคอจนตัวลอย

“ซานะมีแล้ว” ไทโรยิ้มอย่างน่ากลัว พลังพยักพยิดไปทางโต๊ะที่ระเบียง
ซึ่งมีชุดชาที่โอโอซาจัดมาให้ตั้งแต่เช้า

และยังไม่ทันหาข้ออ้างอะไรเพิ่ม ไทโรก็อุ้มวาเลโอร่าขึ้นพาดไหล่แล้วพา
ไปนั่งที่เก้าอี้หน้าโต๊ะน้ำชาเรียบร้อยแล้ว

‘หรือว่า! ทะ...ทะ...ที่พวกมนุษย์เรียกกันว่า Out Door’ วาเลโอร่านั่งตัว
สั่น หน้าแดง ทำอะไรไม่ถูก

“บนหอคอยมีแต่ห้องนี้เท่านั้นที่มีระเบียง เพราะมันเป็นจุดที่ทำให้เสียงดัง
ขนาดไหนคนอื่นในหอคอยก็จะไม่ได้ยิน แลมนอกจากยามบนกำแพงปราสาท

แล้วก็ไม่มีใครเห็นบริเวณนี้เหมือนกัน...”

ไทโรธิบายข้อดีของระเบียบห้องตัวเองให้อีกฝ่ายฟัง แต่ยิ่งทำให้วาลีโอ-
ร่าตัวสั่นมากกว่าเดิม แคมขณะนั้นเองมือของไทโรก็ยื่นเข้าไปหาอย่างช้าๆ
วาลีโอร่าหลับตาปีไม่กล้าคิดถึงสิ่งที่ไทโรจะทำต่อไป

“เพราะฉะนั้นไม่ต้องเกร็งแล้วทำตามสบายเถอะ” ไทโรหยิบที่คาดผมหู
แมวออกจากหัวของวาลีโอร่า

“เอ๋?” วาลีโอร่าเงยหน้าขึ้นมองแบบงงๆ

“ส่วนใหญ่ออกไปรบกันหมด แคมในห้องก็มีกันแค่สองคน เพราะงั้น
ทำตามปกติเถอะ ท่านวาลีโอร่า” ไทโรบอกพลางเสิร์ฟน้ำชาให้เอง

“แต่ว่า...”

“แน่นอน สัญญาเรื่องห้ามใช้พลังยังเหมือนเดิม” ไทโรยิ้มบอก

“แล้วทำไมต่อหน้าคนอื่นฉันทำตามปกติไม่ได้ล่ะ...เมี้ยว”

“แบบนั้นเรื่องมันจะวุ่นวาย ข้าเลยคิดว่าให้คนอื่นๆ ลืมภาพพจน์ของ
ราชินีเอลฟ์ไปจะดีกว่า อย่างเช่นการิต ราชินีก็ไม่ค่อยชอบท่านมาตั้งแต่สมัย
ก่อนแล้ว ข้าเลยใช้วิธีนี้เพื่อจะให้มาเป็นเพื่อนกันได้อย่างทุกวันนี้ไง” ไทโร
อธิบายพลางจิบน้ำชาไปด้วย ดูเป็นสุภาพบุรุษมากกว่าที่วาลีโอร่าคิดไว้มาก
ทีเดียว

“เพื่อนกันหรือ ฉันว่าเหมือนของเล่นมากกว่านะ...เมี้ยว” วาลีโอร่านึก
สถานภาพระหว่างตัวเองกับการิตแล้วรู้สึกว้าวุ่นใจว่าห่างไกลจากคำว่าเพื่อนเหลือเกิน
แล้วเธอก็ไม่พอใจเลยที่ได้คนเยี่ยงนั้นมาเป็นสหาย

“ถ้าไม่ใช่คนที่การิตรู้สึกสนิทใจ เธอไม่ยอมเล่นด้วยหรอกนะ ถึงบาง
ครั้ง...เอ่อ...ทุกครั้งจะเกินเลยไปหน่อย แต่ก็ใช่วิธีแสดงออกอย่างหนึ่ง เธอ
ไม่ต้องการทำร้ายใครหรอก เพียงแค่อยากให้ทุกคนหัวเราะกันบ้าง มันเป็นงาน
อีกอย่างที่นอกเหนือจากการรบที่ข้ามอบหมายให้การิตไปเมื่อนานมาแล้ว...ทำให้
ทุกคนลืมเรื่องแย่ๆ ไปซะ”

วาลีโอรารู้สึกถึงความหมายจากคำพูดของไทโรได้ เธอเองก็รู้สึกเหมือน
กันว่าตั้งแต่มาอยู่ที่นี้ก็แทบลืมเรื่องโลกภายนอกไปเสียสนิท ทั้งสงคราม ทั้งเรื่อง
ราชา ทั้งเรื่องพวกลูกๆ

“ขอถามอะไรสักอย่าง แล้วขอให้ตอบตามความจริง ห้ามโกหกเด็ดขาด จะยอมรับคำขอนี้หรือไม่” วาเลโอร่านึกเรื่องที่ตัวเองอยากถามขึ้นมาได้จึงจ้องหน้าไทโรเซมิ่ง

“ถ้าเป็นคำขอของท่านวาเลโอรา ข้าเองก็ไม่อยากปฏิเสธอยู่แล้ว”

“งั้นก็...จับเรามาไว้ที่นี่ทำไม คิดจะใช้ประโยชน์อะไรจากเรากันแน่”

ไทโรเซมิ่งไปครุ่นหนึ่งเหมือนคิดหาคำตอบที่ตัวเองลืมไปแล้ว

“ประโยชน์ของท่านยังไม่ใช่ตอนนี้ ท่านวาเลโอรา แต่จะเป็นโลกยุคต่อจากนี้ โลกที่ถูกข้าทำให้พังทลายไปแล้ว” ไทโรตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“หมายความว่าไง อีกอย่าง...ฉันไม่เข้าใจเลยว่านายต้องการทำลายโลกทำไม”

อีกครั้งที่คำถามของวาเลโอราทำให้ไทโรเซมิ่ง

“คนที่รู้คำตอบ หลังสงครามจะต้องถูกข้ากำจัดจนหมด รู้แบบนี้แล้วท่านยังอยากจะรู้หรือเปล่าล่ะ” ไทโรยิ้มถาม

วาเลโอราเหวี่ยงมือตก กลืนน้ำลายแบบฝืดๆ รู้สึกว่าไทโรเขาจริงแน่

“ฮะๆ ไม่ใช่กับท่านหรอก ก็บอกแล้วว่าท่านจำเป็นสำหรับโลกยุคหลังจากนี้ไป เพราะมันตลอดมาเลยไม่คิดจะบอกอะไร แต่ถ้าถามแบบนี้ก็ต้องตอบแหละ แต่ก่อนจะตอบท่านต้องสัญญากับข้าอีกอย่าง...ตกลงหรือไม่” ไทโรถามและสบตาวาเลโอรา ซึ่งอีกฝ่ายกำลังลังเลว่าจะรับคำดีไหม เพราะไทโรอาจจะสั่งอะไรแปลกๆ ออกมาอีกก็ได้

“ก็ได้ แต่ยกเว้นเรื่องลามกนะ” วาเลโอราตอบแบบอายๆ พอมองไทโรอีกก็เห็นนั่งกลืนหัวเราะจนตัวสั่นอยู่จึงรีบตะโกนกลบเกลื่อน “รีบๆ พุดมาได้แล้วจะให้เราสัญญาอะไร!”

“ไม่ใช่สัญญาที่ยากอะไรหรอก ก็แค่สัญญาว่าหลังจากออกจากห้องนี้ไปแล้วขอให้ลืมเรื่องที่เรากำลังคุยกันไปซะ ห้ามให้ใครรู้ว่าท่านรู้ ว่าไง...ไม่ใช่สัญญาที่ยากเย็นเลยใช่ไหม”

วาเลโอราอยากถามต่อว่าทำไมต้องให้ทำแบบนั้นด้วย แต่ตอนนี้ที่สำคัญคือเธอต้องรู้เรื่องที่ว่านั้นก่อน

“ตกลง เราสัญญา”

“ข้าเชื่อท่าน ถ้าเป็นท่านวาลีโอราต้องรักษาสัญญายิ่งกว่าชีวิตตัวเองแน่” ไทโรบอกพลางเติมน้ำชาให้วาลีโอราเหมือนกับเรื่องที่จะคุยกันต้องใช้เวลาลึกหน่อย ซึ่งวาลีโอราก็ตั้งใจฟังเต็มที่

“ท่านรู้หรือเปล่าว่านาเดสโก่ชอบพอกับครุชนะ?”

“จริงหรือ!” วาลีโอราถามด้วยสีหน้าแข็งทื่อ ซึ่งไทโรก็พยักหน้ารับ “ถึงว่า...ทำไมนาเดสโก่แปลกๆ ไป เพราะเจ้าโย่งนั่นเอง ฉันจะไปถามมันเดี๋ยวนี้ละ”

พอเห็นท่าทางเดือดจัดเพราะหวงลูกสาว ไทโรก็หัวเราะจนท้องแข็ง

“เดี๋ยวลี นั่นไม่เกี่ยวกับเรื่องที่เรากำลังคุยกันนี่นา” วาลีโอราก็ได้จึงรีบกลับมาเข้าเรื่องเดิม

“ใครว่าไม่เกี่ยวล่ะ นั่นแหละคือเหตุผลที่ทำให้ข้าต้องบุกไปทิวาฮารา” ไทโรทำท่าซึ่งขงจนวาลีโอราเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าตอนไหนเอาจริงหรือล้อเล่น

“เรื่องก็คือ ตอนนี้อยู่กับข้าอยู่กับคนละฝ่าย ยังไงก็ต้องปะทะกัน ซึ่งแบบนั้นนาเดสโก่เองก็ต้องช่วยครุชด้วย ถึงเวลานั้นท่านเองก็คงไม่อยู่เฉยเหมือนกันใช่ไหมล่ะ ข้าจะไม่อยากให้เอลฟ์เข้ามาในสนามรบของข้าก็เลยชิงบุกวาชาร่าซะก่อนเพื่อไม่ให้มันขยายวงออกไป สุดท้ายข้าก็ควบคุมวาชาร่าไว้โดยไม่มีเอลฟ์คนไหนต้องตาย” คำตอบของไทโรยังไม่ทำให้วาลีโอราเข้าใจเหตุผล

“ทำไมถึงไม่ต้องการให้เอลฟ์ตาย”

“ก็บอกแล้วไง ท่านกับคนของท่านจะมีส่วนสำคัญหลังจากนี้ไป เพราะเหตุนั้นข้าเลยไม่อยากให้เอลฟ์ต้องมายุ่งกับสงคราม ที่ข้าคิดไว้คือ ถ้าเอลฟ์เข้าร่วมสงคราม สุดท้ายพวกท่านก็จะเกลียดมนุษย์ จิตใจจะถูกทำให้เปดเปื้อนจากสงคราม เมล็ดพันธุ์แห่งความรุนแรงที่ข้าสร้างไว้จะติดตัวพวกท่านไปสู่โลกยุคใหม่ด้วย ซึ่งข้าไม่ต้องการเช่นนั้น”

เพียงคำพูดนั้น วาลีโอราก็สัมผัสได้ถึงน้ำหนักของสิ่งที่ไทโรแบกรับเอาไว้ เธอรู้สึกคลื่นไส้จนอยากอาเจียนออกมา แต่ก็ต้องกัดฟันนั่งฟังต่อไป

“ข้าจะทำให้โลกพังทลายลง แล้วท่านจะต้องสร้างมันขึ้นมาใหม่ เหมือนครั้งที่ท่านทำหลังจากสงครามโลก”

“ไม่มีประโยชน์ แบบนั้นก็ไม่ต่างอะไรกัน แค่เรื่องแบบนั้นไม่มีค่าพอจะ

ต้องทำลายโลกที่เป็นอยู่ทุกวันนี้เลย” วาเลโอราลุกขึ้นเถียง

“ท่านเห็นสิ่งใดจากวาฮาร่าที่ถูกข้าทำให้พังทลายหรือไม่ ท่านวาเลโอรา” ไทโรย่อนถาม

วาเลโอราไม่สามารถตอบได้ ทุกสิ่งเปลี่ยนแปลงไป ทว่าเธอก็คิดได้แล้วว่านั่นแหละคือคำตอบ

“หรือว่านายจะ...”

“ที่ข้าทำให้พังทลายไม่ใช่แค่วัตถุเท่านั้น แต่ข้าจะทำลายแม้แต่สามัญสำนึกด้วย เอลฟ์นั้นเย่อหยิ่งเกินไป ความทะนงตนที่มีอยู่จะเป็นความยุ่งยาก ข้าก็เลยทำให้เอลฟ์ทุกคนรู้ว่าตัวเองไม่ได้อยู่สูงอย่างທີ່คิด แต่จริงๆ แล้วมันก็มีหลายเหตุผลแหละนะ ถ้าถูกขออ้อมให้ช่วยมนุษย์ ท่านวาเลโอราในตอนนั้นคงไม่ลังเลที่จะยื่นมือไปเลยใช่ไหมล่ะ แต่ถ้างลองเป็นท่านตอนอยู่ที่วาฮาร่าละก็...เกรงว่าจะทำเป็นนิ่งเฉยมากกว่า”

คำพูดของไทโรแทงใจดำของวาเลโอราอย่างตรงจุด แต่เธอก็รับฟังแบบไม่มีอคติ

“ถ้าฉันทำไม่ถึงปล่อยนาเดสโก๊กับซานด้าไปละ” วาเลโอราถามต่อแบบเตรียมใจรับคำตอบที่เหนือความคาดหมายจากไทโรอีกครั้ง

“การยอมรับ...ลูกของท่านทั้งสองคนคือตัวแทนของการยอมรับ ถ้าข้าเก็บเอลฟ์ไว้หมดทุกคน เมื่อเวลาผ่านไปมนุษย์จะไม่ยอมรับพวกท่าน คำถามจะตามมาอีกมากมายว่าทำไมไม่ยื่นมือมาช่วยให้เร็วกว่านี้ หรือไม่ก็หาว่าซี้ซลัดอาจจะบานปลายไปจนถึงขั้นคิดว่าพวกท่านมีส่วนรู้เห็นกับข้าด้วย เพราะฉะนั้นเลยต้องให้ทั้งสองคนนั้นไปอยู่กับครูซและต่อสู้ร่วมกัน ส่วนเหตุผลก็...ซานด้าแข็งแกร่งที่สุดในบรรดาพวกเอลฟ์ ส่วนนาเดสโก๊ก็อย่างที่บอกไป เธอชอบพอยู่กับครูซ รังตัวไว้ยังเป็นปัญหา อ้อ! ไม่ต้องห่วงเรื่องเอลด้าหรอกนะ อีกไม่นานเธอก็จะกลับมาที่นี้เองแหละ”

“จริงเหรอ!?”

“เอลด้าแตกต่างจากนาเดสโก๊ตรงที่ไม่รู้จักโลกภายนอกเลยสักนิด ที่เธอรู้ก็แค่ความฝันสวยงามซึ่งฟังมาจากมินท์ ข้าจึงให้เธอออกไปดูโลกภายนอกด้วยตาตัวเอง คนที่หัวรั้นและดื้อแบบนี้มีแต่ต้องใช้วิธีนี้เท่านั้นแหละ แต่ไม่ต้อง

ห้วงหอรอก ข้าฝากฝังให้นางพญาจับตาดูอยู่ ถ้าเกิดอันตรายขึ้นมาพวกเราก็อ้างถึงตอนนั้นข้าจะส่งคนไปช่วย” ไทโรชักคอแห้งเพราะพูดอยู่ฝ่ายเดียว จึงซดชาอีกใหญ่จนหมดถ้วย

“ฉันนี่เป็นแม่ที่ใช้ไม่ได้เลย” วาเลโอร่านั่งคอตก

“เปล่าเลย เพียงแต่ความรักมักทำให้คนตาบอด เชื่อความรู้สึกมากกว่าเหตุผล แล้วท่านก็มีประสบการณ์เลวร้ายที่ข้าเป็นคนก่อขึ้นกับมินท์ด้วย”

“ไทโร นายหยุดสงครามตอนนี้ไม่ได้หรอก” วาเลโอร่ากลับมาประเด็นหลัก ยอมรับว่าเอนเอียงเห็นใจไทโรไปแล้ว

“ไม่ได้หรอก ข้าได้สร้างเงื่อนไขที่ทำให้ตัวเองถอยกลับไม่ได้ ท่านก็น่าจะรู้อยู่แล้ว ข้าฝากคนไปมากมาย ถ้าหยุดแล้วจะบอกคนที่ตายไปว่ายังไงล่ะ มันคงไม่จบแค่พูดว่า ‘โอ้ ขอโทษนะ แบบว่ามานะ’ หรือก”

วาเลโอร่ากลืนหัวเราะไม่อยู่

“อย่าพูดเล่นสิ นี่เรากำลังคุยเรื่องสำคัญกันอยู่ไม่ใช่หรือไง” วาเลโอร่าดูแต่ไทโรก็ยกไหล่เหมือนจะบอกว่าคุณเสียของเขาเป็นแบบนี้ ช่วยไม่ได้

“ที่นี้บอกมาได้หรือยังว่านายทำไปเพื่ออะไร เพื่อรีเซ็ตโลกนี้ใหม่อันไหนหรือ”

ไทโรทอดอกคิดหนัก

“ถ้าจะรีเซ็ตโลกใหม่ ข้ามีวิธีที่ง่ายกว่านี้เยอะ อีกอย่างวิธีนั้นไม่สามารถทำให้เลดี้ฮาร์ตยอมรับได้หรอก จริงไหม” ไทโรย้อนถาม วาเลโอร่าก็พยักหน้ารับ “นั่นนายจะทำอะไรล่ะ”

“ข้ามีบทเรียนมาแล้วครั้งหนึ่งว่าการรวมโลกให้เป็นหนึ่งเดียวนั้นเป็นยังไง ช่วงเวลาอันดีสูญสิ้นๆ แลกมาด้วยชีวิตคนกว่าก่อนโลก แล้วพอยุคสมัยเปลี่ยนไปโลกจะกลับเป็นเหมือนเดิม โลกไม่เคยขาดคนดี แต่พวกเงี้ยยังมีมากกว่า มนุษย์เป็นสัตว์สังคม แล้วสังคมที่วากก็เสื่อมลงทุกที เป็นท่านจะแก้ไขยังไงดีล่ะ” ไทโรยิ้มให้พาลงถามอย่างไม่จริงจังนัก เพราะรู้ว่าแม้แต่วาเลโอร่าก็คงให้คำตอบไม่ได้จึงนั่งทำหน้ากึ่งหัวขมวดอยู่

“สำหรับข้าแล้ว...จะคิดมันไปทำไมพะ ก็ในเมื่อคนที่ทำให้เป็นแบบนี้ก็คือไอพวกที่อยู่ข้างนอกนั่น” ไทโรพูดด้วยน้ำเสียงรำคาญใจและมีสีหน้าสุดแข็ง วาเลโอร่าจึงหัวเราะออกมาอีกก่อนจะนึกขึ้นได้จึงรีบตีหน้าขีมิ

“ไทโร” วาเลโอราทำเสียงเหมือนปราม

“เห? แต่ข้าคิดแบบนั้นจริงๆ นะ เพราะงั้นข้าเลยต้องสร้างแรงกระตุ้นเพื่อให้พวกข้างนอกนั้นเริ่มรู้ตัวแล้วคิดหาทางออกกันเอง ถ้าคิดได้พวกมันก็รอด แต่ถ้าไม่ได้ข้าก็จะใช้แผนต่อไปเรื่อยๆ บีบให้พวกนั้นจนตรอกในภาวะที่ย่ำแย่ที่สุด”

“แล้วถ้ามนุษย์หาทางออกไม่ได้จริงๆ ละ” วาเลโอราคิดว่ามีโอกาasเป็นแบบนั้นสูง

“แบบนั้นก็ดีเลย ข้าก็จะใช้วิธีของข้าเอง”

“วิธี? สรุปรว่านายมีวิธีอยู่แล้วงั้นหรอ!”

“แน่นอนอยู่แล้ว ข้าคือไทโรนะ”

ไทโรทำเป็นยืด แต่วาเลโอราไม่สนใจ รมเร้าให้เขารีบพูดต่อ

“วิธีของข้ามันค่อนข้างจะ...อธิบายยาก แต่จะพยายามยกตัวอย่างง่าย ๆ ละกัน พวกแก๊งฮีโร่แบบในเกมมันจะรวมกลุ่มกันใหม่ถ้าไม่มีบอสใหญ่ประจำเกม แน่หนอว่าไม่ ทุกคนก็จะใช้ชีวิตไปตามทางของตัวเอง แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าเกิดมีบอสใหญ่ที่ปราบไม่ได้เกิดขึ้นมาละจะเป็นยังไง”

คราวนี้วาเลโอราหัวเราะจนน้ำตาเล็ด

“นะ...นี่นายจะบอกว่าจะตั้งตัวเองเป็นบอสใหญ่ซะเองงั้นสินะ คึกๆ บ้าไปแล้ว มีแต่คนบ้าเท่านั้นแหละที่คิดแบบนี้”

“ฮึๆ ก็อย่างที่โบราณว่าไว้ ข้าไม่บ้าแล้วใครมันจะบ้า” ไทโรทำเป็นตอบแบบอวดภูมิ แต่ยิ่งทำให้วาเลโอราหัวเราะดังกว่าเดิมจนนั่งตัวตรงไม่ได้

“ไทโร ไม่มีใครอยู่ค่าฟ้าได้หรอก สักวันก็ต้องมีคนมาจัดการนายได้ เพราะงั้นแผนของนายไม่มีทางสำเร็จหรอก” วาเลโอราพยายามกลั่นหัวเราะและพูดต่อ

ไทโรกลับยิ้ม “อืม เรื่องนั้นข้ารู้อยู่แล้ว อย่างข้าคงอยู่ได้ไม่นานนักหรอก”

คำตอบของไทโรทำเอาวาเลโอราขำไม่ออก

“งั้นทำไมถึงจะยังใช้แผนนี้อีกละ”

“ก็เพราะถึงข้าตายไปก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงนะสิ ตอนนี้ท่านหรือใครๆ อาจจะไม่รู้ แต่เมื่อไหร่ที่ภาคกลางพังทลายลง พวกทวีปตะวันออกจะต้อง

เคลื่อนไหวแน่ และถ้าพวกนั้นโผล่มา ตัวจริงของข้าที่ตอนนี้ใครๆ เชื่อว่าเป็นเจ้าเซโรก็จะต้องถูกเปิดโปงว่าจริงๆ แล้วข้าคือไทโร เมื่อถึงเวลานั้นแผนของข้าก็จะสำเร็จโดยที่ถึงข้าตายไปก็ไม่ต้องแคร์อะไรแล้ว เพราะว่าไทโรที่ตายไปเมื่อพันกว่าปียังมาโผล่หัวในยุคนี้อีก ก็ไม่มีอะไรรับประกันได้ว่าในยุคต่อไป ข้าจะไม่กลับมาอีก

“ไม่แค่นั้น ตอนนี้ข้ายังมีเรฟฟรายยาที่กำลังจะเริ่มแผนสร้างไทโรตัวปลอมขึ้นมาอีก ในยุคต่อไป ถึงจะมีคนหาข้าพบแล้วสังหารได้ก็ไม่มีอะไรยืนยันได้นั่นคือตัวจริง ส่วนข้าที่เป็นตัวจริง คนอื่นๆ ก็ต้องเกิดความสงสัยว่า ข้าใช่ตัวจริงหรือเปล่า ความซับซ้อนภายใต้ชื่อของไทโรจะยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่ถ้ามีคนรู้ความจริงเพียงคนเดียว แผนนี้ก็อาจจะถูกเปิดโปงเข้าสักวัน เพราะฉะนั้นข้าถึงตั้งกฎไว้ว่าคนที่รู้เรื่องนี้จะต้องตายหลังจากแผนดำเนินไปถึงขั้นตอนสุดท้ายแล้ว”

วาเลโอราตะลึง ถึงจะมีคำถามมากมายแต่ก็ไม่รู้จะเริ่มจากข้อไหนก่อนดี

“นายคิดจะเก็บทุกคนที่รู้ความจริง เรื่องแบบนี้ทำได้หรือ ถ้าเกิดมีคนขัดขึ้นแล้วหนีไปล่ะ”

“เรื่องตามเก็บกวาด เทรชจะเป็นคนจัดการเอง ที่หมอนั้นยุ่งอยู่ทุกวันก็เพราะเรื่องนี้แหละ เทรชกำลังทำประวัติของทุกคน ทุกๆ ที่ที่ทุกคนไปทุกๆ อย่างที่ทุกคนทำ ถ้าเทรชจับปากข้าแล้วก็ไม่มีอะไรต้องห่วงอีก...แล้วท่านล่ะ ถ้าเกิดมีคนหนีไปและอาจทำให้แผนของข้าพัง ท่านจะทำยังไง” ไทโรลองใจ

วาเลโอราเหงื่อหน้าซีด ไม่สามารถตอบได้ ถึงแม้ตัวเองจะมีสิ่งที่คิดอยู่แล้วก็ตาม

“ขอถามต่อ ไม่มีวิธีหลีกเลี่ยงการทำสงครามล้างเผ่าพันธุ์แล้วจริงๆ หรือ”

“ถึงมีข้าก็ทำแบบนั้นไม่ได้ เพราะข้าสัญญากับโลกิไว้”

วาเลโอราแดงขึ้นจากเก้าอี้ด้วยความตกใจ

“ใจเย็นๆ ไว่ก่อน ไม่ใช่อย่างที่ท่านคิดหรอก” คำพูดของไทโรไม่ช่วยให้วาเลโอราสงบได้เลย แต่รอยยิ้มของเขาบ่งบอกความหมายได้ดีกว่าคำพูด วาเลโอราจึงยอมนั่งฟังตามเดิม

“ที่ข้าสัญญากับโลกิไว่ก็คือ ข้าจะทำหน้าที่แทนมัน จะทำลายโลกที่มัน

เกลียดชังเลิกกับการยึดเวลาที่มันจะคืนชีพออกไป”

“ก็เหมือนกันนั่นแหละ สุดท้ายนายกับโลกก็ไม่ต่างกันเลย!” วาเลโอรา ร้องเสียงดัง

“ท่านเคยสู้กับโลกมาแล้ว ไม่เคยอะใจบ้างเลยหรือ” ไทโรธามน้ำเสียงสงบ

“อะใจเรื่องอะไร?”

“ถ้าโลกมีพลังอย่างที่ว่าจริง การทำให้โลกนี้หายไปไม่ใช่เรื่องยาก แต่กลับเลือกใช้วิธีที่ยุ่งยาก ก็เหมือนกับกำจัดปลวก ขอเพียงเจอรังแล้วทำลายรังซะก็จบ แต่โลกกลับไล่ทำลายพวกตัวปลวกแทน คิดไหมว่าทำไมโลกเลือกใช้วิธีนั้น”

วาเลโอราได้แต่อึ้ง

“โลกไม่ได้ต้องการทำลายโลก สิ่งที่มีมันเกลียดชังคือสิ่งที่อยู่บนโลกต่างหาก สิ่งที่สร้างมันขึ้นมา สิ่งที่เราเรียกขานมันในนามแห่งความชั่วร้าย...ข้าอะใจเรื่องนี้ตอนได้เจอกับเลดี้ฮาร์ดครั้งแรกนั่นแหละ เธอบอกว่าโลกเลือกทางออกอยู่สองทางคือ ยุจินกับโลก ถ้าหัวใจของโลกใบนี้กำลังหาทางออกให้ตัวเองอยู่ละก็คงไม่เลือกตัวช่วยที่จะทำลายตัวเองหรอก

“เพราะมันสงครามของข้าก็อยู่บนเส้นทางของโลก โลกที่พังทลายไม่ใช่สถานที่ที่เรายืนอยู่ถูกทำลาย แต่คือวัฒนธรรม สังคม ความคิด ความเชื่อ ทุกอย่างที่ทำให้เกิดผลพวงไปสู่ความเลวร้าย สิ่งที่จะนำไปสู่วังวนแห่งสงคราม ระบบการปกครอง ระบบการเงิน ทุกอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้ และถ้าโยงไปสู่วิธีการอย่างที่ท่านว่าแล้วละก็ วิธีที่จะรวบรวมทั้งหมดมาจัดการในครั้งเดียวก็มีแต่สงครามเท่านั้นแหละ...ก็เหมือนพิษต้องล้างด้วยพิษ”

“เดี๋ยวก่อนสิ ที่นายพูดมาก็แค่ยื้อเวลาคืนชีพของโลกเท่านั้น แต่สุดท้ายมันก็...”

วาเลโอราพูดไม่ทันจบ ไทโรก็ใช้ปลายนิ้วแตะที่ปากให้เงียบและฟังเขาก่อน

“ข้าบอกแล้วไง ข้าคือไทโร”

“ไม่เห็นเกี่ยวกันเลย” วาเลโอราคิดอย่างเอือมระอา

“ใช่ ที่ท่านพูดมาถูกต้องแล้ว ที่ข้าทำก็แค่ยื้อเวลา แต่ช่วงเวลาที่ข้ายื้อ

มาได้ นั่นแหละคือจุดประสงค์หลักที่ข้าทำสัญญากับโลก” ไทโรยัมกรู้มกริม ซึ่งเป็นรอยยิ้มที่วาเลโอราไม่ชอบเอาเสียเลย

“ไม่เห็นจะเข้าใจสักนิด”

“ก็ช่วงเวลาที่มิให้ข้าบุกหาฮาร่าได้ ชักจูงเลดี้ฮาร์ด และให้ยูจินได้ตัดสินใจ”

พอไทโรพุดจบบาเลโอราก็แทบตกเก้าอี้

“นี่นายตั้งใจจะใช้ยูจินสู้กับโลกทั้งนั้นหรือ!”

“ผิดแล้ว ข้าก็แค่เป็นคนชี้ทางให้ ส่วนยูจินจะตัดสินใจยังไงก็เป็นเรื่องของเธอเอง”

“จะบ้าหรือ! เกิดยูจินไม่เล่นด้วย โลกก็ถูกโลกิทำลายกันพอดี”

“ฮ่าๆ ไม่หรอก ยูจินนะตัดสินใจไปแล้ว”

“ว่าไงนะ! ตอนไหน ข้าไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

“ก็ตอนเธอเลือกจะไปกับภารัตเพื่อเห็นสงครามจริงๆ ด้วยตาตัวเองไฉนก็แสดงว่าเธอเริ่มสนใจความเป็นไปของโลกขึ้นมาแล้ว แต่ข้ามั่นใจว่าเธอจะเข้าใจว่าสิ่งที่เห็นอยู่ตอนนี้มันเลวร้ายไม่เท่ากับสิ่งที่เกิดขึ้นเพราะโลก...ไม่รู้ตัวเลยสินะ พวกเราน่ะได้หลักประกันว่าโลกนี้จะปลอดภัยจากโลกิแล้ว ไม่ดีใจหรือไง”

วาเลโอราเริ่มเข้าใจแล้วว่าทำไมไทโรถึงยังยิ้มได้

“นะ...นายนั้น...”

“ฮ่าๆ ยังก่อนๆ ถึงเราจะปลอดภัยจากโลกิก็ไม่ใช่ว่าเรื่องจะจบ มันยังมีอยู่ไม่ใช่หรือไง ไอ้ตัวอันตรายและเป็นคนอยู่เบื้องหลังเรื่องทั้งหมด” ไทโรบอกและเติมซาให้เหมือนกับบอกเป็นนัยว่ายังต้องคุยกันอีกนาน

“พวกเผ่าเทพ”

วาเลโอราเข้าใจง่ายกว่าเรื่องของโลกิเสียอีก

“นั่นแหละตัวปัญหา ยิ่งถ้าขาดโลกิไป แกนอำนาจของโลกจะถูกเหวี่ยงไปที่พวกเทพทันที จากที่ข้าเห็นมาตอนที่สู้กับเฮอร์สเมื่อคราวศึกริเฟอริ ข้าก็พอเดาได้แล้วว่านั่นเป็นการจัดฉากของพวกเทพ คนที่พอจะต่อกรกับพวกเทพได้อย่างเฮอร์สก็ไม่อยู่แล้วด้วย ไม่คิดหรือว่ามันยิ่งเลวร้ายกว่าที่พวกเราคิดไว้”

“ก็จริง ถึงพวกนั้นจะทำเป็นไม่เคลื่อนไหว แต่ถ้าเกิดเป็นศัตรูกันเมื่อไร

ก็ไม่มีใครหยุดพวกเทพไว้ได้แน่” วาเลโอราพยักหน้าเห็นด้วย

“เพราะมันเข้าถึงชื่อเวลาจากพวกเทพด้วยสงคราม เหมือนที่ชื่อเวลาจากโลกิ๊ง” ไทโรทำเป็นยัดอีกครั้ง

วาเลโอราไม่คิดว่านั่นเป็นการแสดงออกแบบหลงตัวเองอีกแล้ว หากไทโรแสดงท่าทางแบบนี้แปลว่าเขาต้องมีแผนและมั่นใจเอามากๆ

“ท่านรู้หรือเปล่าว่าทำไมเข้าถึงกันเอลฟ์ไว้ แต่กลับดึงเอาพวกปีศาจและมังกรเข้าสู่สงคราม”

อีกครั้งที่ไทโรถามคำถามที่ยากจะตอบได้

“เข้าใจแล้วๆ นายมันหัวหมอ มีอะไรจะพูดก็พูดๆ มาเถอะ” วาเลโอราชี้เกียจคิดแล้ว ฟังไทโรอธิบายยังจะเข้าใจง่ายกว่า

“หัวหมออะไรกัน ข้ามันก็แค่จรรยิยะเท่านั้นแหละ ฮ่าๆ”

ถ้าคนอื่นมองเห็นเขาตอนนี้อาจเข้าใจว่าเป็นท่าทีหลงตัวเองแบบเกินเยียวยา แต่ที่วาเลโอราารู้คือ ที่ไทโรพูดนั้นไม่เกินจริงสักเท่าไรเลย

“เราพูดกันถึงพวกปีศาจกับมังกรลึนระ อืม สาเหตุหลักๆ ที่ข้าทำแบบนี้ก็คือ ประการแรก พวกเทพจับตาดูพวกปีศาจอยู่ ถ้าจะซ่อนพวกนั้นไว้หลังจากก็ยิ่งทำให้พวกเทพไม่ยอมละสายตาไปไหน ข้าก็เลยดึงให้พวกนั้นมาขึ้นเวทีแทน แนนอนว่าสิ่งที่เกิดขึ้นตอนนี้เป็นผลดีกับพวกเทพด้วยซ้ำไป เพราะตราบิโดพวกปีศาจยังโดนเซนฆ่าแบบนี้ พวกเทพไม่เสนอหน้ามายุ่งด้วยแน่” ไทโรจิบน้ำชา

“ก็จริง” วาเลโอราใช้เวลาติดตามจิ้งพัยหน้ารับ

“แต่จะปล่อยให้พวกปีศาจเป็นแค่เหยื่อสังเวยเพื่อชื่อเวลาอย่างเดียวมันก็ไม่สมเหตุผลเท่าไร เลยเป็นเหตุผลประการที่สอง ซึ่งก็คือกำจัดพวก Chaos Seed หรือจะเรียกว่าพวกติดเชื่อของโลกิ๊งก็ได้ พวกปีศาจจะอยู่ใกล้กับร่างของโลกิ๊งมากที่สุดเลยติดเชื่อเข้าไปเต็มๆ ถึงบางตัวจะมีภูมิต้านทานก็เถอะ แต่ก็แค่ส่วนน้อย พวกมังกรยิ่งเลวร้ายกว่า เพราะพวกนั้นใช้วิธีดูดกลืน Chaos Seed โดยตรง มีแต่เอลฟ์ที่แยกมิติสร้างเป็นนาฮาร่าขึ้นมาอยู่กันต่างหากที่ปลอดภัยจาก Chaos Seed เข้าใจแล้วหรือยังว่าทำไมข้าถึงเลือกพวกท่านมากกว่าปีศาจหรือมังกร”

“พวกที่ติดเชื่อถ้าถูกรวบงำเมื่อไรก็จบ ว่าแต่มีวิธีแยกพวกนั้นออกมา

“ได้เธอ”

“สงครามนี้ สงครามเป็นตัวกระตุ้นขั้นดีที่จะดึงเอาด้านมืดออกมา แต่ก็
นั่นแหละ ข้ายังมีเหตุผลประการที่สาม ก็คือใช้ช่วงเวลาที่ยึดมาและผลพวงจาก
Chaos Seed เพาะบ่มกำลังรบที่สามารถสู้กับพวกเทพได้ไงล่ะ”

“เข้าใจละ จะใช้สงครามเป็นฉากบังหน้า แต่จริงๆ ก็คือเฟ้นหาพวกมี
ฝีมือละสิ”

“เรียกว่าเป็นแค่ส่วนหนึ่งดีกว่านะ เพราะสงครามเป็นเป้าหมายหลักของ
ข้าอยู่แล้ว ที่เหลือมันก็แค่ผลพลอยได้ อ้อ! แต่เจ้าครูชเป็นกรณียกเว้นนะ เจ้านั้น
ไม่ใช่แค่มีแว แต่มันมีเงื่อนไขครบด้วย”

“ทำไมฉันรู้สึกไม่ยากฟังเรื่องของเจ้าหมอนั่นเลย” วาเลโอราหัวหน้า ไทโร
จึงเป็นฝ่ายขำบ้าง

“บางทีลูกเขยท่านคนนี้อาจมีดีกว่าที่คิดก็ได้นะ”

“จะจริงหรือ” วาเลโอราทำหน้าไม่เชื่อ

“อย่างน้อยเขาก็เป็นคนที่เต็มกินเลือดเนื้อของพวกเทพมาแล้ว”

วาเลโอราตะลึง

“เป็นไปได้ยังไง!”

“เป็นไปได้แล้ว แต่ยังไงข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน ที่ข้ารู้เพราะตอนเป็นวิญญาณ
อยู่ข้างลัทธิพลังวิญญาณของคนอื่นๆ ได้ในระดับหนึ่ง ซึ่งพอหลังจากคิริเฟอริ
แล้ว พลังวิญญาณของครูชต่างจากเดิม มันเปลี่ยนไปเกินกว่าระดับของมนุษย์
แล้ว ข้าอาการบาดเจ็บที่เห็นด้วยตานั่นก็ไม่ใช่จะหายได้ง่ายๆ เลย แต่เจ้าหมอนั่น
ก็หายในเวลาไม่นาน คิดๆ ดูแล้วถ้าไม่ใช่เพราะได้เต็มกินเลือดเนื้อพวกเทพมา
ไม่มีทางเป็นแบบนั้นได้แน่ แล้วก็อย่างที่รู้กันว่าเจ้านั้นเลือกที่จะติดเชื้อ Chaos
Seed แต่ก็ยังควบคุมตัวเองได้ เรียกว่า...เป็นมนุษย์ที่วิวัฒนาการแล้วอย่าง
สมบูรณ์ก็ว่าได้”

“ไทโร นี่นายคงไม่ได้...”

“วางแผนเธอ? แน่หนอนอยู่แล้ว ที่ไปชวนครูชตั้งแต่แรกก็ใช่ บิบบิให้ต้อง
เข้ามาร่วมสงคราม ตอนหลังยังได้บัลลังก์มาช่วยก็ยิ่งทำให้แผนเดินไปได้เร็วขึ้น
เพราะข้าให้บัลลังก์เป็นตัวผลักดันพรสวรรค์ของครูชอีกทาง...ใช่ ครูชจะต้องก้าว

ข้ามบลัซซี่ไปเพื่อให้มีพลังที่สามารถสู้กับพวกเทพได้”

“กว่าจะถึงตอนนั้นพวกเทพไม่เล่นงานครูชก่อนหรอก อีกอย่างถ้าทำแบบนั้น ฉันคิดว่าพวกนายตอนนี้เหมาะกว่าจะปั้นคนรุ่นหลังที่โมริอุจะทำได้หรือเปล่า มาแทนที่นะ”

ความคิดเห็นของวาเลโอรานั้นน่าฟัง แต่คนที่รู้ดีที่สุดก็คือไทโรเอง

“ท่านวาเลโอรา นี่คือสงครามนะ ใครจะเป็นฝ่ายรอดก็ยังไม่รู้ แล้วพวกเทพจะมาสันททำไม ส่วนที่ว่าพวกข้าเหมาะสมนั้นไม่จริงเลย”

ไทโรยื่นมือออกไปตรงหน้าวาเลโอราเหมือนขอจับมือ อีกฝ่ายลังเลนิดหน่อยก่อนจะจับมือเขาไว้ แต่พอได้สัมผัสกันเธอก็ทำหน้าตกใจและปล่อยมือออกทันที

“รู้แล้วใช่ไหมว่าข้าอ่อนแอแค่ไหน” ไทโรยิ้มให้ทั้งๆ ที่ไม่น่าจะยิ้มออก

“พลังของนาย...แทบจะไม่เหลือแล้วนี่”

“ก็คงประมาณนั้น ทั้งอสุรมายา ทั้งการหยุดเวลา ต่างเป็นวิชาที่ต้องใช้พลังมากเป็นพิเศษ ตั้งแต่ตอนสู้กับท่าน สู้กับมินิริน สู้กับพวกสเลเยอร์ และสู้กับซันด้า ยิ่งใช้พลังมากเท่าไรข้าก็ยิ่งอ่อนแอลงเร็วเท่านั้น เพราะร่างนี้ไม่สามารถฟื้นฟูพลังได้เหมือนกับคนปกติ ทุกวันนี้ก็ได้เลดี้ฮาร์ดช่วยพยุงพลังวิญญาณไว้ไม่ให้แตกสลายไป ด้วยสภาพแบบนี้อย่าว่าแต่สู้กับพวกเทพเลย แค่ว่าเจอคนเก่งๆ บนโลกก็แย่แล้ว

“ส่วนบลัซซี่ก็ยิ่งแล้วใหญ่ หมอนั่นได้พลังจากธรรมชาติ ยิ่งอยู่ในสนามรบ พลังยิ่งลดลงเรื่อยๆ แค่ว่าประคองตัวให้รอดจนจบสงครามครั้งนี้ได้ก็เต็มทีของหมอนั่นแล้ว หลังจากได้สู้กับครูชมาหลายครั้งก็ทำให้หมอนั่นรู้ตัวแล้วว่ากำลังจะถูกครูชแซงไป เพราะถึงจะมีพรสวรรค์แบบเดียวกัน แต่สปีดในการพัฒนาต่างกันโดยสิ้นเชิง ส่วนโคเคิกับซาลักซ์ก็ไม่เหมาะที่จะใช้สู้กับพวกเทพ เพราะพวกนั้นชื่อเกินไป ไม่ทันเล่ห์เหลี่ยมของพวกเทพแน่ ที่สำคัญที่สุด พลังและความสามารถของพวกข้าทุกคนอยู่ในการคำนวณของพวกเทพอยู่แล้ว ฉะนั้นเลยต้องสร้างขุมกำลังใหม่ขึ้นมา สร้างมันได้จุมูกพวกเทพนี่แหละ” ไทโรบอกพร้อมกับกำมืออย่างมั่นใจ

“ไทโร นี่นายใช้แค่คำว่าสงครามสร้างฉากบังหน้าทุกอย่างเลยเหรอ ไม่สิ

นายใช้แม้กระทั่งตัวเองเป็นเหยื่อสังเวยด้วย เตี้ยวๆ แล้วที่ให้ทำลายเมืองกับหมู่บ้านนั้นก็...!” ถึงตอนนั้นวาลีโอราเชื่อมโยงทุกอย่างที่เกิดขึ้นได้แล้ว

“ใช่ ข้าจะใช้ดินแดนทางใต้ที่เหลือเป็นสนามรบแห่งสุดท้าย มันจะกลายเป็นเวทีสู้กับพวกเทพ พื้นที่ว่างเปล่าปราศจากมนุษย์จะทำให้ลงมือกันได้ง่ายขึ้น”
พอฟังไทรโอธิบายจนจบแล้ว ไม่มีคำพูดใดอธิบายท่าทางและความรู้สึกของวาลีโอราได้เลย

“เตี้ยวนะ สรุปว่านายจะสร้างสงครามเพื่อทำลายรากฐานทั้งหมดของมนุษย์ แล้วให้ค้นคว้าหาทางออกกันเอง หรือไม่ก็ไปเริ่มต้นกันใหม่หมด และเพื่อเป็นหลักประกันว่าโลกจะไม่เดินไปสู่เส้นทางเดิมอีก นายเลยจะสถาปนาตัวเองขึ้นเป็นตัวแทนความหวาดกลัวของคนทั้งโลก ชื่อไทรโอจะกลายเป็นสิ่งที่คอยกดดันและย้ำเตือนไม่ให้มนุษย์เดินสู่ทางผิด และกลายเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์เพื่อความอยู่รอด อีกทางหนึ่งนายยังใช้สงครามซื้อเวลาจากทั้งโลก แล้วก็เทพเพื่อเตรียมการเพื่อคนอื่นๆ ล้อเล่นเน้อๆ นายทำทั้งหมดนี้ได้ยังไงกัน”
วาลีโอราจ้องหน้าไทรโอเหมือนเห็นคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน

“ก็อย่างที่บอกไปหลายครั้งแล้ว ข้าคือไทรโอ”

หมดแรง... นั่นคือสิ่งที่วาลีโอรากำลังเป็นอยู่ แค่งฟงไทรโอพูดก็รู้สึกเหมือนกำลังกายและกำลังใจทั้งหมดถูกดูดออกจากร่างไป ร่างกายทุกส่วนหนักและปวดร้าวไปด้วยน้ำหนักของสิ่งที่ต้องแบกรับ

“นั่นยังไม่ใช่ว่าทั้งหมดหรอกนะ...ตามมาสิ ข้าจะพาไปดูอะไร”

ไทรโอลุกขึ้นและพยักหน้าให้วาลีโอราตามมา

สถานที่ที่ไทรโอพาไปก็คือส่วนในของปราสาทที่เป็นห้องบัลลังก์ ซึ่งปกติไทรโอไม่ได้ใช้งานเลย แต่กลับมีการเฝ้ายามที่เข้มงวดกว่าทุกจุดภายในปราสาท
วาลีโอราไม่เคยรู้เหตุผลมาก่อน

“ที่นี่คือทวารบาลแห่งจักรภพ จุดเชื่อมต่อสถานที่และมิติต่างๆ เข้าด้วยกัน ขอแค่รู้รหัสผ่านหรือมีกุญแจสู่สถานที่นั้นก็สามารถไปได้แล้ว ซึ่งท่านก็น่าจะพอเดาออกว่าข้าใช้สิ่งนี้ตอนบุกวาทาด้วย” ไทรโอเลยให้ฟัง

วาลีโอราคิดว่าไว้วางใจจะถูกรับรองอยู่ในที่ลึกลับกว่านี้

“จะไปที่ไหนหรือครับ รอให้ผมตามคนมาก่อนนะ” เทชีรีบบอกก่อนจะยกมือให้สัญญาณระดมคน

ไทโรรีบดึงมือเทชีลง

“ไม่ได้ไปที่อันตรายหรอก ข้าจะไปพบนางพญา”

พอได้ยินชื่อนางพญา เทชีก็หมดหวัง เพียงมองวาลีโออย่างไม่เข้าใจว่าไทโรตั้งใจจะพาไปด้วยจริงๆ หรือ

“แล้วก็ขอให้เป็นความลับด้วยล่ะ” ไทโรหันม่าย้ำกับเทชีซึ่งรีบยืนตัวตรง ขานรับเสียงดังจนคนข้างนอกได้ยิน

“ตกลงนี่เราจะไปที่ไหนกัน” วาลีโอหันไปถามไทโร แต่อีกฝ่ายก็ก้มหน้าลงมากระชิบข้างหู

“อย่าลืมนะอีวลิ” ไทโรขยับตาให้

วาลีโอรำพึงนึกได้ว่าเวลานี้มีคนอื่นอยู่ด้วยจะต้องทำตามคำสัญญาเดิม

“ระ...เราจะไปที่ไหนกันหรือ...เมียร์” ไม่ได้พูดนานๆ พอกลับมาพูดอีกที่วาลีโอรำลึกขึ้นแข็ง

ไทโรไม่ตอบ เพียงแค่มิให้อย่างไม่น่าไว้วางใจ

“ประตุสู่ไวจงเปิดออก”

เมื่อสิ้นเสียง ขึ้นบันไดก็เรืองแสงก่อนแท่นแก้วจะลอยสูงขึ้น วาลีโอร่ายยังไม่ทันได้ถามอะไร ไทโรก็จูงมือเธอเดินเข้าไปสู่แท่นแก้วแล้ว

สิ่งที่ได้เห็นหลังจากผ่านแท่นแก้วมาแล้วคือโพรงถ้ำขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยรากไม้ แต่ไม่ว่าจะมองไปทางใด สิ่ง que เห็นเพียงอย่างเดียวก็คือบางสิ่งที่เหมือนดอกบัวขนาดใหญ่มีไข่ใสๆ ตั้งอยู่ตรงกลาง มันเรียงกันเป็นแถวมีทั้งบนพื้นและกำแพงไปจนถึงเพดาน เรียงกันไปไกลจนสุดลูกหูลูกตาคะจำนวนไม่ได้

“ท่านเคยได้ยินชื่อเสียงสถานที่นี้มาก่อนไหม” ไทโรถามขณะเดินนำทางไป ซึ่งคนที่ตามมาไม่รู้เลยว่าป็นทิศทางใดเพราะทุกหนทุกแห่งเหมือนกันหมด

“เพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรก...เมียร์” วาลีโอรำตอบพลางเดินเข้าไปชิดไทโรมากขึ้น เพราะรู้สึกว่ที่นี่ไม่ใช่สถานที่ที่ท่องเที่ยวแน่ๆ

“นั่นเคยได้ยินเรื่องเล่าต้นไม้แห่งโลกหรือเปล่า” ไทโรถามใหม่ คราวนี้วาลีโอรำพยักหน้ารับ

“ว่ากันว่าเป็นต้นกำเนิดของโลก รากที่หนึ่งของมันนำไปสู่มืดแลนด์หรือดินแดนแห่งแรกที่ยกให้เป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ ส่วนรากที่สองนำไปสู่ชไวเอ่...ที่นั่นคงไม่ใช่...” วาเลโอราหยุดพูดและจ้องหน้าไทโรเหมือนจะขอร้องให้เขาปฏิเสธ

“ใช่ ที่นั่นแหละชไว แหล่งกำเนิดของสิ่งมีชีวิต หรือที่สมัยก่อนเรียกกันว่าครรรค์ของพระเจ้า...สำหรับบางคน” ไทโรพูดค้างไว้ขณะน้ำสีดำผุดขึ้นมาจากรอยแยกบนพื้นหิน และน้ำนั้นก็ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา

“ยินดีต้อนรับสู่โรงงาน” นางพญาทักขณะโน้มตัวที่เป็นเสมือนแมลงยักษ์ลงมาหา

“นั่นแหละ ที่นางพญาใช้เรียกที่นี่” ไทโรหันไปยกไหล่ให้วาเลโอราซึ่งกำลังตะลึงมองนางพญาอยู่

“หายากยิ่งนักที่ไทโรจะมาหาข้าถึงที่นี่ นั่นยิ่งทำให้ข้าหวังไว้อย่างมากถึงของฝากในคราวนี้” นางพญายังคงสนใจแต่ไทโรเช่นเคย

“งั้นถ้าให้เลือกระหว่างคำพูดหวานๆ กับคำสาบานเที่ยงแท้ ท่านจะเลือกแบบไหนล่ะ” ไทโรย้อนถามพลางยิ้ม

นางพญาตอบกลับทันควัน

“ถ้าเป็นไทโร เพียงแค่เสียงลมหายใจก็เกินพอแล้ว” นางพญาตอบก่อนจะบิดตัวเอียงอายเหมือนสาวน้อยไร้เดียงสา แต่กลับเหมือนหนอนที่กำลังถูกทอด

“แย่ละสิ ขึ้นให้ข้ายืนเงียบต่อหน้าท่านเพียงอย่างเดียวคงไม่หายคิดถึงแน่” ไทโรหยอดคำหวานจนแม้แต่วาเลโอราก็ยังเคลิ้มตาม

แต่สำหรับนางพญา คำพูดของไทโรมีค่ามากกว่านั้น นางโน้มตัวลงมาอีกครั้ง ปล้องตรงกลางลำตัวเปิดออกเผยให้เห็นร่างจริงที่อยู่ภายใน

“ของฝากคราวนี้มีค่ายิ่งนัก ราชาของข้า” นางกล่าวพร้อมกับเดินออกมาจากร่างแมลงยักษ์

“หา! เย็นชะง่อนของฝาก...เมี้ยว” วาเลโอราเผลอหลุดปาก

“ระหว่างข้ากับไทโร เพียงแค่คำพูดก็มีค่ามากกว่าสิ่งของใดๆ ในโลกแล้ว ท่านวาเลโอรา ราชนิแห่งเอลฟ์” นางพญาหันมาบอกแล้วเสกให้น้ำที่ไหลออกมาจากพื้นกลายเป็นแก้วและโต๊ะให้ผู้มาเยือนทั้งสองนั่ง

“ขอโทษที่ไม่มีอะไรให้ ข้าไม่เคยดื่มกินสิ่งใด จึงไม่รู้จักรสชาติของกาแฟหรือชา ไม่นั่นคงจัดให้ได้แล้ว” นางพญาบอกแบบนอบน้อม แต่ก็ยังยืนคุ้ย ไม้ไผ่ลงด้วย

“มะ...ไม่ต้องมีพิธีรีตองหรอก ว่าแต่...” วาเลโอราห์เลื้อยมองไทรโทเหมือนอยากให้ออกสีกที่ว่าพามาหานางพญาทำไม

“ข้าบอกความจริงกับท่านวาเลโอราห์ไปแล้ว แต่เรื่องของที่นี่ข้าอยากให้ได้ฟังจากปากท่านเอง”

นางพญาเข้าใจและพยักหน้ารับเบาๆ

“นี่เป็นครั้งแรกที่เราได้พบหน้ากัน ตามมารยาทข้าควรแนะนำตัวอย่างเป็นทางการสักหน่อย ข้าคืออาmun สิ่งมีชีวิตแรกสุดที่เกิดขึ้นมาในไซไว ในสมัยก่อนบางคนเรียกข้าว่าบุตรแห่งพระเจ้า แต่บางคนก็เรียกข้าว่า...”

“อาmun นางพญาแห่งการแพร่พันธุ์” วาเลโอราห์ตอบให้แทน เพราะเธอได้ยินชื่อเสียงของนางพญามานานแล้ว

“ไทรโท ท่านดูซูบลงไปนะ อ้า...แต่หน้าท่านตอนนี้นี้เราใจข้ายิ่งนัก” นางพญากลับหันไปแตะโลมไทรโทหน้าตาเฉยทั้งๆ ที่ยังคุ้ยกับวาเลโอราห์ไม่จบ

“เกรงว่าพวกเรายังติดคำตอบของท่านวาเลโอราห์อยู่นะ” ไทรโย้มแห้งๆ

นางพญารู้สึกตัวจึงรีบหันมาขอโทษวาเลโอราห์

“ขอโทษด้วย ต่อหน้าไทรโชมักจะสูญเสียการควบคุมตัวเองเสมอ แต่ข้าก็ชื่นชอบแบบนี้อยู่เหมือนกัน” ถึงปากจะขอโทษ แต่คำพูดก็เริ่มวกเข้าหาไทรโยอีก แถมยังจ้องแบบไม่ยอมละสายตา

“อะเฮ่ม” ไทรโยแก้มองกระแอมให้นางพญารู้สึกตัว

“ข้าควรอธิบายให้ท่านวาเลโอราห์ฟังก่อนสินะ...ท่านวาเลโอราห์ ลองดูสิ่งนี้” นางพญาใช้ร่างของแมลงยักษ์ยื่นหมวดที่เหมือนรากไม้ออกมาพันรอบดอกบัว ก่อนจะเซ็ดคราบบนไซใสๆ นั้นออกเพื่อให้เห็นข้างในชัดขึ้น

วาเลโอราห์เห็นสิ่งที่อยู่ข้างในไซนั้นก็ตกใจจนตกเก้าอี้

สิ่งที่อยู่ข้างในนั้นคือมนุษย์ในสภาพสมบูรณ์ซึ่งอยู่ในท่าขดตัวเหมือนกำลังนอนหลับอยู่ในครรภ์ วาเลโอราห์คิดไม่ออกเลยว่าไทรโยกับนางพญากำลังสุมหัวทำอะไรอยู่กันแน่ แต่คำตอบก็เฉลยออกมาจากปากนางพญาเอง

“เขาคือคนที่ตายในสงครามของไทโร...งานของข้าคือตามเก็บศพแล้วนำมารักษาสภาพที่นี่ ส่วนคนไหนที่ไม่สามารถรักษาสภาพได้ ข้าก็จะให้กำเนิดใหม่” ขณะนางพญาอธิบายให้ฟัง หนวดที่ขยับแทนมือก็แหวกกลับบว้ออกให้เห็นไข่ใบอื่นๆ ซึ่งบางใบข้างในยังเป็นเด็กทารกอยู่เลย

“ถึงจะช่วยให้ได้ไม่มากถ้าเทียบกับจำนวนคนที่ตายไป แต่อย่างน้อย คนพวกนี้ก็จะกลายเป็นแรงขับเคลื่อนของโลกยุคใหม่” ไทโรเสริม

วาเลโอรำยังไม่เข้าใจ เพราะถ้าทุกอย่างเป็นไปตามแผนของไทโร คนเหล่านี้จะยิ่งกลายเป็นอุปสรรคสำคัญ

“นายจะถอนรากถอนโคนสามัญสำนึกที่เลื่อมทรมของมนุษย์ไม่ใช่หรอ แล้วทำไมถึงยังเลี้ยงตัวพาหะอยู่ล่ะ”

พอได้ยินวาเลโอรำเรียกมนุษย์ว่าตัวพาหะ นางพญาก็หัวเราะออกมา

“ข้าชอบท่านแล้วละ ท่านวาเลโอรำ” นางพญายิ้ม วาเลโอรำจึงเป็นฝ่ายเดินเสียเอง

“จริงอยู่ว่าคนพวกนี้จะนำความคิดและความเชื่อแย้งๆ ไปสู่ยุคใหม่ด้วย ข้าเลยมีมาตรการรองรับไว้อีกชั้น”

“มาตรการรองรับ?”

“ก็นั่นไง...พลังจิตของกิเซรา”

“เอ๋? แต่ว่านั่นเป็นพลังที่ใช้ลอกเลียนแบบเป้าหมายไม่ใช่หรอ?”

“ถูกต้องแล้ว ข้าจะให้กิเซราลอกแบบใครสักคนที่รอดจากสงครามไปได้ จากนั้นก็ให้เชื่อมต่อความทรงจำที่อยู่ในตัวกิเซราเข้าสู่เจ้าพวกนี้” ไทโรอธิบาย พลังवादมือไปยังไข่ที่มีนับแสนใบ

“ไม่อยากขัดทรอกนะไทโร แต่ฉันว่าแผนนายมีจุดอ่อนสองอย่าง” วาเลโอรำคิดก่อนจะส่ายหน้า

“ข้ารู้ อย่างแรกคือกิเซราจะไม่ยอมร่วมมือด้วยเด็ดขาด”

วาเลโอรำแปลกใจว่าทั้งๆ ที่รู้แต่ทำไมถึงยังมั่นใจและใช้วิธีนี้อีก

“กิเซราจะยึดติดกับเซโรมาก ยิ่งถ้ารู้ว่าข้าใช้ร่างของเจ้าเซโรมีหวังโกรธจัดแน่ แต่ยังไงก็ลองเจรจาดูก่อน ถ้าไม่ฟังกันข้าก็จะใช้ไม้แข็งคือใช้เวทมนตร์ที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมความคิด อย่างที่สองคือ การเชื่อมต่อความทรงจำ ซึ่งงานนี้

ข้าก็มีคนที่จะทำหน้าที่นี้อยู่แล้ว”

ไทโรยิ้มเจ้าเล่ห์ วาเลโอราชนลูกทุกครั้งที่ได้เห็นรอยยิ้มแบบนี้ ทำใจดีสู้เสือถามอีกครั้ง

“ใครเธอ”

“ท่านไม่รู้จักรบรอก ข้าเองก็รู้จักผ่านเซโรม่าอีกที เธอชื่อโอปอ เป็นผู้ที่มีพลังจิต Ultimate Connect Telepathy ซึ่งตอนนี้สายของจูเรียกำลังจับตาดูอยู่ กว่าไวไกลั้ว จะใช้งานค่อยลากตัวมา เพราะขึ้นพามาตอนนี้คนอื่น ๆ จะสงสัยเอาได้ ส่วนวิธีใช้ก็แค่ให้เธอเชื่อมต่อกับเราทุกคนไว้ก่อนจะเริ่มลอกแบบ และขณะที่เริ่มลอกแบบ ความทรงจำที่ลอกมาก็จะถูกส่งไปยังทุกคนด้วย อ๊ะ! ส่วนเรื่องชื่อที่เป็นเงื่อนไขในการใช้ เทรชกำลังจัดการอยู่ แค่นี้ทุกอย่างก็เรียบร้อยแล้ว”

ฟังไทโรอธิบายจบ วาเลโอราค็ถอนหายใจ

“แต่ก็เชื่อว่าไม่มีปัญหาเลย” ไทโรเองก็ถอนหายใจตาม

“ยังมีเรื่องไหนที่นอกเหนือจากแผนการของนายอีกเธอ” วาเลโอราประชิด

“มีสิ...ก็พวกเทพเิง ถึงบอกว่าเตรียมการไว้แล้วก็เถอะ แต่คนแบบครูชก็เชื่อว่าหากันได้ง่ายๆ เผลอๆ ทั้งโลกอาจมีแค่เจ้าโง่งคนเดียวก็ได้ ถ้าถึงขั้นจะต้องสู้แตกหักกับพวกเทพ ทางเรายังเสียเปรียบอยู่เยอะ”

วาเลโอราเองก็เห็นด้วย

“ให้ข้าออกหน้าไหม” นางพญาเสนอตัว

“ไม่ได้หรอก จริงอยู่ถ้าเทียบศักดิ์กันแล้ว ท่านเป็นสิ่งมีชีวิตที่อยู่สูงกว่าพวกเทพ แต่พวกเทพมันไม่เห็นหัวใครหรอก สุดท้ายก็คงใช้กำลังอยู่ดี ซึ่งท่านสำคัญเกินกว่าจะไปเสี่ยงกับพวกนั้น” ไทโรค่าน นางพญาพยักหน้ารับด้วยความเข้าใจ

“ส่วนท่านก็พอกัน อย่าลืมนะว่าใครจะต้องเป็นคนสร้างโลกยุคใหม่” ไทโรหันไปดักคอบวาเลโอราไว้ก่อนอีกฝ่ายจะอำปากเสียอีก

“แต่ถ้ายังปล่อยให้พวกเทพถือครองอำนาจควบคุมโลกอยู่ โลกยุคใหม่ก็ไม่มีทางเกิดขึ้นมาได้หรอก” วาเลโอราทำคอตก

ไทโรถอนหายใจก่อนจะล้วงหยิบสมุดเล่มหนึ่งออกมาจากเสื้อ

“แล้วใครบอกว่าจะให้มันควบคุมโลกล่ะ”

เขาวางสมุดลงบนโต๊ะ ทั้งวาเลโอราและนางพญายืนหน้ามำดูด้วยความสนใจ

“ข้ารู้สึกไม่ดีกับสิ่งนี้เลย” นางพญาบอกลางยกมือขึ้นปิดปาก ก่อนจะเดินหนีกลับเข้าไปอยู่ในร่างแมลงยักษ์

“ลงคำสาปหรือเวทมนตร์ไว้หรือเปล่า” วาเลโอราถามด้วยความรู้สึกแบบเดียวกับนางพญา

“เปล่า ก็แค่สมุดธรรมดา แต่ที่พิเศษคือสิ่งที่เขียนไว้ข้างในต่างหาก”

พอได้ยินไทโรบอกแบบนี้ วาเลโอราก็เริ่มอยากเปิดอ่านขึ้นมาทันที แต่คิดว่าน่าจะเป็นของสำคัญจึงพยายามหักห้ามใจไว้

“หือ? ถ้าอยากจะเปิดอ่านดูก็ได้นะ มันไม่ใช่ความลับอะไรหรอก เพราะถึงรู้ไปแต่ถ้าไม่มีไอนันท์ก็ไร้ความหมาย” ไทโรเอ่ยจบก็นั่งมองวาเลโอราค่อยๆ เปิดหนังสือออกอย่างระมัดระวังราวกับเป็นของมีค่า

แต่พอได้อ่านไปไม่กี่หน้า วาเลโอราก็ปิดหนังสือลง ใบหน้าซีดเผือด

“นี่มัน!”

“อย่างที่คุณนั้นแหละ วิชาที่ใช้สู้กับพวกเทพ...คนที่เขียนมันขึ้นมาชื่อฟ็อก ซึ่งตอนนี้ตายไปแล้ว ส่วนวิธีที่เจ้าบ้านนั้นคิดค้นขึ้นมาก็คือ ใช้อำนาจที่ใกล้เคียงกับเทพมาแปรรูปเป็นพลังงานที่ใกล้เคียงกัน หรือก็คือใช้สูตรมายาที่เป็นเทพนั้นแหละ...และคนที่มือสูตรมายาแบบนั้นที่ข้ารู้จักก็มีแค่เจ้าเซโร ถึงบอกว่ารู้ไปแต่ถ้าไม่มีสูตรมายาระดับเทพก็ไร้ค่า” ไทโรนั่งเฝ้าค้างแบบเบือๆ เพราะตัวเองมีใบผ่านทางอยู่แล้วแต่ไม่รู้จะใช้อย่างไร

“เทพไม่ใช่สิ่งที่จะยอมมาเป็นสูตรมายาซะด้วยสิ”

“แต่เซโรมันก็มีถึงสองตัวเลยนะ ทั้งอาบิรันแล้วก็มีมิรา” ไทโรแทรกขึ้นมา ก่อนจะสบตากับวาเลโอราซึ่งทำหน้าที่เหมือนกับทิ่งเซโร

“สรุปก็คือ มีแต่ต้องหาคนที่มือสูตรมายาระดับเทพให้ได้สินะ” วาเลโอราคิดหนัก

ไทโรโบกมือแบบเกียจคร้าน

“ไม่หอรก ยังมีวิธีอื่นอยู่อีก อย่างเช่นจับเทพมาทำอสุรมายา หรือไม่ก็หาสิ่งที่ใกล้เคียงกัน อย่างราตรีที่เป็นปีศาจแต่มีพลังพอๆ กับเทพก็ใช้ได้เหมือนกัน ไม่ก็สร้างสิ่งที่มีพลังเทียบเท่ากับเทพขึ้นมาซะเอง”

ถึงจะฟังดูเหมือนล้อเล่น แต่วาเลโอราารู้ดีว่าไทโรพูดจริงแน่ แม้จะฟังดูเป็นวิธีที่เป็นไปไม่ได้ก็ตาม

“ไม่ต้องเครียดหอรกท่านวเลโอรา ข้าเชื่อว่ายังมีทางอยู่ ก็ขนาดเจ้าฟ็อกยังคิดค้นวิชาที่ใช้สู้กับเทพได้ ไม่น่า...พรงี้ม่ะรึนนี้้อามีใครคิดวิธีย่องไปตบเกรียนเทพแบบไม่ให้รู้ตัวก็ได้ ฮ่าๆ สงครามยังอีกยาวนาน ตราบใดยังมีเวลาเราก็ยังมีโอกาส” ไทโรยิ้มบอกอย่างไม่สะทกสะท้าน ขณะที่วาเลอรานั่งหมดแรงเพราะคิดมากไปเอง

“วันนี้ขอโทษนะ มากวนเวลาซะเยอะเลย” ไทโรหันไปพูดกับนางพญาเพื่อจะลากลับ เพราะตอนนั้นวาเลโอรารู้ทุกอย่างแล้ว

“อย่าใช้คำเยิ่นยี้้น หากท่านเป็นคนที่ทวนใจข้าแล้ว โลกนี้คงไม่เหลือความสุขเป็นแน่”

“ท่านกำลังทำให้ข้าไม่อยากกลับนะนางพญา...แล้วเจอกันใหม่” ไทโรบอกลาพร้อมกับลุกขึ้นเดินทางวเลโอรา

“รักษาตัวด้วย ราชาของข้า”

ถึงแม้จะเป็นคำบอกลาตามปกติ แต่วาเลโอราเริ่มตึงใจ เพราะนางพญาเรียกไทโรว่าราชาบ่อยครั้งและมักจะมีความหมายอยู่เสมอ เธอคือราชินีแห่งเอลฟ์ เธอรู้ว่าคำเรียกหาเช่นคำว่าราชาไม่ใช่สิ่งใดๆ จะได้รับการเรียกขานแบบนั้น ยิ่งคนที่เรียกนั้นสูงศักดิ์กว่าไทโรอีกด้วย นางเรียกขานอย่างที่ทหารหรือคนสนิทของไทโรทุกคนกระทำ มีความนับถือและเชื่อมั่นแบบไม่มีวันสั่นคลอนเช่นเดียวกับความศรัทธาที่ไม่ต้องมีเหตุผล

แน่นอนว่าวาเลโอรายังเคียดแค้นไทโรจากทุกสิ่งที่เขาทำ รอยยิ้มของไทโรทำให้เธอคิดว่าเขาไร้ศีลธรรมโดยสันดาน มันเป็นรอยยิ้มที่น่าชิงชัง แต่ถึงอย่างนั้นไทโรก็ยังยิ้ม ยิ้มทั้งๆ ที่มีน้ำหนักร่างกายของโลกทั้งใบกดขยี้ตัวตนและจิตวิญญาณของเขาอยู่

ความจริงอีกด้านหนึ่งที่โลกจะไม่มีวันล่วงรู้ ชื่อของไทโรจะถูกเรียกใน

นามของทราชาผู้ชั่วร้ายไปนานจนจบจนสิ้นโลก ไร้ซึ่งคำสรรเสริญ มีเพียงแค่เสียง
สบถสาปแช่ง โลกจะเดินไปบนทางที่ถูกต้องซึ่งสร้างมาจากเก้ากระดุก ทว่าคนที่
จะถูกกล่าวโทษมีเพียงแค่คนเดียว

“ไม่มีทั้งอนาคตหรือความหวังสำหรับไทโร ทุกอย่างก้าวเสมือนกำลังเดินขึ้น
สู่หลักประหาร เดินไปพร้อมกับมือสองข้างที่ประคองโลกยุคใหม่ที่ตัวเขาจะไม่มี
วันได้เห็น

“ทำไมถึงยังยิ้ม ไม่เห็นต้องฝืนเลย”

“ไม่ได้ฝืนสักหน่อย”

“แล้วทำไมถึงยังยิ้มได้ละ เวลาแบบนี้ปกติไม่มีใครเขายิ้มออกหรอกนะ”

“ไม่ใช่เพราะมีความสุขเหลือถึงยิ้มออกมา” ไทโรถามกลับแบบสงสัย

“ความสุข? ไทโร นายบ้าหรือเปล่า เวลาแบบนี้ยังมีความสุขอีกหรือ”

“ก็เพราะเป็นเวลาแบบนี้แหละ ข้าจะเคยตายไปแล้วนะอย่าลืม ถึงต้องตาย
ไปอีกครั้งหรือสองครั้งก็ไม่ต่างกัน ช่วงที่มีชีวิตอยู่ก็ต้องรีบเก็บเกี่ยวความสุขไว้
เยอะๆ เพราะที่โลกหลังความตายมีโจทก์รอขำอยู่เพียบ ที่นั่นข้าคงยิ้มไม่ออกแน่
ฮ่าๆ” ไทโรยังหัวเราะระริน

วาเลโอรา นักภาพตำรวจกำลังจะถูกโยนเข้าคุกที่มีแต่นักโทษที่ตัวเองจับมา
“นี่มันแย่กว่าที่คิดไว้อีกนะ”

“หมายถึงข้านะหรือ...ช่างหัวมันเถอะ โลกหลังความตายก็ไม่ได้เลวร้าย
ซะทีเดียวหรอก เพื่อนๆ ขำอยู่ที่นั่นก็เยอะ...เดี๋ยวลี นี่เราจะมาพูดถึงเรื่องนี้กัน
ทำไมเนี่ย ข้ายังไม่ตายวันนี้พຽງนี้สักหน่อย บอกไว้ก่อนนะ ข้าจะไม่ยอมตายแน่
ถ้ายังไม่ได้ไปที่หีบศพวันออก ไซ้แล้ว ที่นั่นนะสาวงามตม อาหารก็เยี่ยม เรื่อง
สนุกๆ กำลังรอขำอยู่อีกเพียบ ฮ่าๆ แค่นี้ก็มีความสุขแล้ว”

จนถึงตอนนี้ วาเลโอรา รู้แล้วว่า ไทโรยิ้มเพราะอะไร อุตส่าห์หลงผิดคิดไป
เองว่า ไทโรเป็นคนที่น่าสงสาร

“นายนี่มันบ้าชัดๆ”